

Castells: *The Information Age*

Könyvismertetés

Manuel Castells

, citation and similar papers at [core.ac.uk](https://www.core.ac.uk)

brought to

provided by Repository of th

Manuel Castells ünnepezt munkája, a *The Information Age – Economy, Society and Culture*, melynek első kötete 1996-ban jelent meg, harmadik – befejező – kötete pedig 1998 januárjában (Castells 1996, 1997, 1998), nehéz földat elé állítja a recenzenst. Túl hosszú; gyakran metaforákkal dolgozik világos érvek helyett; s a frusztrált marxista szerző szinte soha nem a saját hangján beszél. Jelen ismertetésben a következőképpen járok el: először megpróbálom Castells *magnum opus*ának valamilyen általános képét vagy hangulatát közvetíteni, amennyiben idézek a kiadói fülszövegekből s a könyv némely összefoglaló passzusából. Majd Castells leghíresebb kifejezésére, az „áramlások tere” (*space of flows*) kifejezésre összpontosítok, jelentését azáltal próbálván meg felfedni, hogy előfordulásait mintegy visszafelé követem Castells munkásságában – első előfordulásáig, az 1982-ben írt „Crisis, Planning, and the Quality of Life” című esszében (Castells 1983a). A „Crisis...” igen érdekes és fontos esszé volt; összefoglaló fő téziseit, majd ezek mentén haladok Castells írásaiban, immár előrefelé – végül ismét elérkezve az *Information Age*-ig, amikor is föl fogom tenni a kérdést: mi az új ebben a könyvben? Mi változott? Miben áll alapvető üzenete?

Kiadói fülszöveggel találkozunk az *Information Age* első kötetének elülső belső borítóján,¹

1 „Ez a könyv beszámoló az információ új korának gazdasági és társadalmi dinamikájáról. Az USA-ban, Ázsiában, Latin-Amerikában és Európában folytatott kutatásokra alapozva, az információs társadalom olyan rendszeres elméletét célozza megfogalmazni, amely számot vet az információs technológiának a kortárs világra gyakorolt fundamentális hatásaival. – A globális gazdaságot most az információ, tőke és kulturális kommunikáció szinte azonnali áramlása és cseréje jellemzi. Ezek az áramlások rendezik és határozzák meg mind a fogyasztást, mind a termelést. A hálózatok maguk sajátos kultúrákat tükröznek és teremtenek. Mind a hálózatok, mind a forgalom, melyet hordoznak, nagyrészt kívül esnek a nemzeti szabályozásokon. Függségünk az információs áramlás új módjaitól óriási hatalmat ad azoknak, akik abban a helyzetben vannak, hogy ellenőrizzék ezeket – hatalmat arra, hogy bennünket ellenőrizzenek. A politika fő színterét ma a média jelenti, és a média politikailag nem felelős. Manuel Castells leírja az innováció és alkalmazás gyorsuló ütemét. Szemügyre veszi a globalizáció folyamatait, amelyek egész, az információs hálózatokból kizárt országokat és népeket marginalizáltak, s most fölöslegessé tételükkel fenyegetnek. Megvizsgálja a hálózatvállalat [*network enterprise*] kultúráját, intézményeit és szervezeteit, valamint a munka és alkalmaztatás egyidejű átfomálódását. Megmutatja, hogy a fejlett gazdaságokban a termelés most a 25 és 40 év közötti lakosság bizonyos művelt részére összpontosul: számos gazdaság nélkülözni tudja népességének egyharmadát vagy annál is többet. Fölveti, hogy ezen gyorsuló trend hatása alkalmasint nem a tömeges munkanélküliség lesz, hanem a munka szélsőséges flexibilizációja és a munkaerő individualizációja, s következőképpen egy erősen szegmentált társadalomstruktúra. – A szerző befejezésül a technológiai változásnak a médiakultúrára («a valóságos virtualitás kultúrája»), a városi életre, a globális politikára s az idő természetére gyakorolt hatásait és következeit veszi szemügyre.”

a második kötet hátsó belső borítóján és a harmadik kötet elülső belső borítóján.² A második kötet fülszövege azonos azokkal a tömör összefoglaló passzusokkal, amelyekkel Castells maga ezt a kötetet indítja:

Világunkat és életünket a globalizáció és identitás egymással konfliktusban álló trendjei formálják. Az információs technológiai forradalom és a kapitalizmus restrukturálása a társadalom új formáját gerjesztette, a hálózattársadalmat [*network society*]. Ezt a társadalmat a stratégiailag döntő gazdasági tevékenységek globalizálódása jellemzi. Jellemzi továbbá: a munka flexibilitása és instabilitása, valamint a munkaerő individualizációja; a valóságos virtualitás kultúrája, melyet átható, kölcsönösen összekapcsolódó és sokrétű médiarendszer konstruál; és jellemzi az élet, tér és idő anyagi alapjainak átalakulása az áramlások tere és az időtlen idő – mint az uralkodó tevékenységek és a hatalmat birtokló elitek kifejeződése – konstitúciója által. A társadalomszerveződés ezen új, áthatóan globális formája az egész világban terjed – amiképpen az ipari kapitalizmus és ikerellensége, az ipari állami dirigizmus [*industrial statism*] terjedt a huszadik században –, intézményeket megrengetve, kultúrákat átformálva, gazdagságot teremtve és szegénységet gerjesztve, kapzsiságra, innovációra és reményre sarkallva, egyszersmind nyomorhoz és kétségbeeséshez vezetve. Szép vagy nem – de új világ. – [...] A technológiai forradalom, a kapitalizmus átforgódása és az állami dirigizmus pusztulása mellett az elmúlt negyedszázadban mindenütt a kollektív identitás erőteljes kifejezésének hullámain tapasztaltuk – a globalizáció és kozmopolitizmus ellen, a kulturális egyediségnek és az emberek életük és környezetük feletti ellenőrzési képességének nevében. Ezek a kifejezések sokfélék, igen sokrétűek, az egyes kultúrák körvonalaihoz és az egyes identitások kialakulásának történeti forrásaihoz idomulva. Magukban foglalnak az emberi kapcsolatokat legalapvetőbb szintjükön átformálni célzó proaktív mozgalmakat, mint a feminizmust és a környezetvédőket. De magukban foglalják reaktív mozgalmak egész skáláját is – olyan mozgalmakat, amelyek az ellenállás lövészárkait építik Isten, nemzet, etnikum, család, lokalitás nevében, vagyis a technológiai-gazdasági erők és transzformatív társadalmi mozgalmak együttes, ellentmondásos támadásától fenyegetett évezredes lét alapvető kategóriáinak nevében. Ezen ellentétes célok közé szorulva megkérdőjeleződik a nemzetállam, válságába belesodorva magának a politikai demokráciának a szuverén, képviselői nemzetállam történeti konstrukciójához kötődő fogalmát (Castells 1997: 1. sk.).³

Fontos összefoglalást tartalmaz ugyanennek a kötetnek az 5. fejezete („Hatalom nélküli állam?”):

Az 1990-es években a nemzetállamok szuverén alanyokból stratégiai szereplőkkel váltak, s megpróbálják érdekeiket s az általuk képviselendő érdekeket az interakció globális rendszerében, a szisztematikusan megosztott szuverenitás körülményei között érvényesíteni. Számottevő befo-

2 „Manuel Castells a globális társadalmi változások azon folyamatainak szenteli trilógiájának befejező kötetét, amelyeket a hálózatok és az identitás közötti kölcsönhatás gerjeszt. – A *Millennium vége* a Szovjetunió összeomlásának vizsgálatával indít; a pusztulás okát abban látja, hogy az állami dirigizmus [*statism*] képtelen volt az ipari korból az információs korba való átmenetet megvalósítani. Ebben a kötetben a szerző bemutatja a világszerte növekvő egyenlőtlenséget, polarizációt és társadalmi kirekesztettséget, Afrikára, a városi szegénységre s a gyermekek nyomorúságára összpontosítva. Manuel Castells továbbá egyfajta globális bűnöző-gazdaság kialakulását dokumentálja, mely mélyen hat számos ország gazdaságára és politikájára, és elmélkedik az európai egyesülés ellentmondásain, a hálózattársadalom [*network state*] fogalmát javasolva. – A trilógia általános zárótanulmányában, melyet e kötet tartalmaz, Castells egybekötött érveinek szálait és vizsgálódásainak eredményeit, rendszeres interpretációját adva ennek a mi ezredégi világunknak.”

3 Az „állami dirigizmus” (*statism*) kifejezés Castellsnek az orosz típusú kommunista rendszerekre alkalmazott eufemizmusa.

lyást tudnak gyakorolni, hatalommal azonban önmagukban, a nemzetek feletti makroerők és a szubnacionális mikrofolymatok nélkül, alig bírnak. Egyfelől ahhoz, hogy gazdaságuk termelékenységét és versenyképességét előmozdítsák, szoros szövetségre kell lépniök a globális gazdasági érdekekkel, s a tőkeáramlások számára előnyös globális szabályok szerint kell eljárniök, mialatt társadalmait arra kéri, várjanak türelemmel a nagyvállalati találekonyaság hasznának lefelé csordogáló hányadára. [...] másrészt a nemzetállamok a történeti tehetetlenségen túl a területükön élő nemzeteknek és embereknek a globális áramlások forgószelével szemben utolsó menedékükhöz ragaszkodó, védekező közösségisége folytán maradnak fenn. Vagyis minél inkább hangsúlyozzák az államok a közösségiséget, annál kevésbé lesznek hatékonyak az osztott hatalom globális rendszerének egyik szereplőjeként. Minél sikeresebbek a planetáris szintéren, annál kevésbé képviselik nemzeti választópolgárságukat. Az ezredvég politikáját, a világon csaknem mindenütt, ez az alapvető ellentmondás uralja (Castells 1997: 307. sk.).

S még mindig a második kötetben, a „Társadalmi változás a hálózattársadalomban” című zárófejezetben, Castells ezekkel a szavakkal fejezi be érvelését:

a társadalmi mozgalmak által benépesített tartományokat végigjárva *fő cselekvőként az új társadalmi mozgalmakra jellemző hálózatot képező [networking], decentralizált formájú szervezetekre és beavatkozásokra-kieszközlésekre* bukkantunk, amelyek az információs társadalom uralmi szerkezetének hálózatot képező logikáját tükrözik és az ellen hatnak. [...] Ezek a hálózatok tevékenységet szerveznek, és osztznak az információn, de többet is tesznek ennél. *Ők a kulturális kódok tényleges előállítói és terjesztői.* Nemcsak a világhálón, hanem a véleménycsere és kölcsönhatás sokféle formáján át is. A társadalomra gyakorolt hatások származik valamely központ által mesterien kiagyalt, összehangolt stratégiából. Legsikeresebb kampányaik, legfőltűnőbb kezdeményezéseik gyakran a sokszintű kommunikáció interaktív hálózatában lejátszódó „turbulenciák” következménye... [...] *A társadalmi változások hálózatainak decentralizált, szubtilis jellege teszi oly nehézé a keletkezőfélben lévő új identitásprojektek észlelését és azonosítását.* [...] Éppen a társadalom ezen hátsó utcáiban – akár az alternatív elektronikus hálózatokban, akár a közösségi ellenállás bázishálózataiban – érzékelttem az új társadalom embrióit, melyeknek a történelem mezején az identitás ereje ad majd életet (Castells 1997: 362).

Ez egy kiváltképpen jelentőségteljes passzus, hiszen egyfelől Castells itt egyértelműen a saját hangján beszél, másfelől azonban az, amit mond, nem látszik egyezni az *Információs kor* fő eredményeivel. Ama eredményeket megint a harmadik kötet nyitó megfogalmazásai foglalják össze:

Halványodó századunk utolsó negyedében egy információ-középpontú technológiai forradalom átfurmálta gondolkodásmódunkat, azt, ahogy termelünk, ahogy fogyasztunk, kereskedünk, szervezünk, kommunikálunk, ahogy élünk, meghalunk, ahogy háborúzunk s ahogy szeretkezünk. Egy dinamikus, globális gazdaság fogja át a bolygót, az egész világon összekötve az értékes embereket és tevékenységeket, miközben a hatalom és gazdagság hálózatairól lekapcsolja az uralkodó érdekek szempontjából irrelevánsnak minősített embereket és területeket. A valóságos virtualitás kultúrája, mely egy fokozódóan interaktív és audiovizuális univerzum körül jött létre, mindenütt áthatja a szellemi képzeteket s a kommunikációt, a kultúrák sokféleségét egyfajta elektronikus hipertextben integrálva. A tér és idő – az emberi tapasztalat anyagi alapjai – átfurmálódtak, midőn az áramlások tere uralkodik a helyek tere fölött, s az időtlen idő váltja fel az ipari korszak óra-idejét. Az informacionalizáció és globalizáció logikájával szembeni társadalmi ellenállás kifejezései az elsődleges identitások köré épülnek, védelmi közösségeket teremtve Isten, lokalitás, etnikum vagy a család nevében. Ugyanakkor a gazdagság és információ glo-

balizálódásának és az identitás és legitimitás lokalizációjának összeadódó nyomása folytán olyan fontos alapozó társadalmi intézmények kérdőjeleződnek meg, mint a patriarchalizmus és a nemzetállam (Castells 1998: 1. sk.).

A harmadik kötet utolsó alfejezete – „Befejezés: Mít jelent a mai világ?” – két különösen figyelemreméltó összefoglaló passzust tartalmaz. Az első attól figyelemre méltó, hogy Castellset legrosszabb oldaláról, metaforákkal zsonglörködve mutatja:

Az információs paradigma jegyében, midőn az áramlások tere s az időtlen idő meghaladja a helyeket, és megsemmisíti az időt, új kultúra jött létre: *a valóságos virtualitás kultúrája*. [...] Valóságos virtualitáson olyan rendszert értek, amelyben a valóság maga (vagyis az emberek anyagi/szimbolikus léte) teljesen belemerül egyfajta virtuális képi környezetbe, a fantázia látzatvilágába, ahol a szimbólumok nem pusztá metaforák, hanem átfogják a valóságos tapasztalatot is. Ez nem az elektronikus médiumok következménye, jóllehet azok a kifejezés elengedhetetlen eszközeit jelentik az új kultúrában. Az anyagi alap, amely megmagyarázza, miképpen veheti át a valóságos virtualitás a hatalmat az emberek képzelete és képzeleteinek rendszere felett, nem más, mint megélhetésük az áramlások terében és az időtlen időben. Egyfelől a társadalom uralkodó funkciói és értékei egyidejűségben, térbelileg nem érintkezően szerveződnek; azaz információáramlásokban, melyek meghaladnak bármilyen helyben-lokalitásban megtestesült tapasztalatot. Másfelől az uralkodó értékek és érdekek a múltra vagy a jövőre vonatkozó utalások nélkül konstruáltak, a számítógép-hálózatok és az elektronikus média időtlen tájképében, ahol a kifejezések vagy azonnaliak, vagy híján vannak az előre látható sorrendnek. A minden időkből és minden terekből származó összes kifejezés egyugyanazon hipertextben keveredik, folyamatosan újrendeződik, és bármikor, bárhol kommunikálható, az adók/küldők érdekeitől és a fogadók hangulatától függően. Ez a virtualitás a mi valóságunk, mivel eme időtlen, hely nélküli, szimbolikus rendszerekben alkotjuk meg azokat a kategóriákat, s hívjuk elő azokat a képeket, amelyek viselkedésünket formálják, politikánkat gerjesztik, álmainkat táplálják, s lidércnyomásainkat előidézik (Castells 1998: 350).

A második passzus attól figyelemre méltó, hogy Castells itt legjobb oldaláról mutatkozik – midőn új, szerencsés fogalmat gondol ki és magyaráz meggyőzően. Ezúttal a *hálózatállam* fogalmát:

A nemzetállamok megmaradnak, szuverenitásuk azonban nem. Csoportokat fognak képezni, multilaterális hálózatokban, az elkötelezettségek, felelőségek, szövetségek és alárendelődések változékony geometriája mentén. [...] Az állam nem tűnik el... Egyszerűen csak kisebbé válik az információs korszakban. Lokális és regionális kormányok formájában burjánzik, amelyek telehintik a világot projektjeikkel, választórétegeket építenek föl, s nemzeti kormányokkal, multinacionális társaságokkal és nemzetközi szervekkel tárgyalnak. A gazdaság globalizációjának korszaka egyszersmind az államiság lokalizációjának korszaka. Aminek a lokális és regionális kormányok hatalom és eszközök tekintetében híján vannak, azt rugalmassággal és hálózatképzéssel egyenlítik ki. Ha valakik vagy valamik, hát csakis az ilyen kormányok felelhetnek meg a gazdagság és információ globális hálózatai dinamikájának (Castells 1998: 355. skk.).

A könyv legutolsó mondatai viszont megint csak nem látszanak egybecsengeni a megelőző elemzésekkel, fogalmakkal vagy metaforákkal. Castells ezzel a hangvétellel búcsúzik:

Bármit meg lehet változtatni tudatos, célratörő, információval ellátott és legitimitással támogatott társadalmi cselekvés révén. Ha az emberek tájékozottak, aktívak, s az egész világon kommunikálnak; ha az üzlet fővállalja társadalmi felelősségét; ha a médiumok üzenetből üzenetközvetítőkké válnak; ha a politika szereplői szembeszállnak a cinizmussal, és visszaállítják a

demokráciába vetett hitet; ha a kultúrát a tapasztalat talaján építjük újra; ha az emberiség az egész bolygón átérzi a faj szolidaritását; ha megerősítjük a nemzedékek közötti szolidaritást azáltal, hogy harmóniában élünk a természettel; ha benső éntünk felderítésére indulunk, miután egymással békét kötöttünk – ha mindez lehetségessé válik tájékozott, tudatos, közös döntésünk által, amíg még az idő engedi, talán akkor, végre, képesek leszünk arra, hogy éljünk és élni hagyjunk, hogy szeressünk s hogy szerethessenek minket (Castells 1998: 360).

Úgy látom tehát, hogy az *Információs kor* nem ellentmondásmentes könyv. Azt gondolom azonban, hogy bizonyos ellentmondásai viszonylag jól értelmezhetőek, ha a szöveget Castells korábbi munkásságának háttére előtt tanulmányozzuk. Amint fentebb jeleztem, különösen az „áramlások tere” kifejezés előtörténetét próbálok majd feltérképezni. Ez a kifejezés, nyilvánvalóan, előkelő szerepet játszik az *Információs korban*; azonban korábbi veretű, és széles körben sokan idézték (lásd Zdravko Mlinar és Raimondo Strassoldo in Mlinar 1992: 1, 35; Ruggie 1993: 172, 147: 42. jegyzet; Massey 1995: 54, 58). Az utalások általában Castells *The Informational City* című munkájára vonatkoznak (Castells 1989). Ama könyvben, valóban, a szerző már érvelése legkezdetén rámutat arra, hogy „létrejött az *áramlások tere*, amely uralkodik a helyek történetileg konstruált tere fölött, amint a domináns szervezetek logikája az információs technológiák befolyásos közege révén elkülönül a kulturális identitások és helyi közösségek társadalmi kényszerétől”. És elemzéseinek fő célja, hangsúlyozza itt Castells, olyan „alternatív térbeli projektek” vizsgálata, amelyeket „az áramlások uralmával szemben” lehetne képviselni (Castells 1989: 6). Ám szemben az *Információs korr*al, az *Informational City*ben az „áramlások tere” homályos metaforát elég gyakran kiegészítik olyan átlátható kifejezések, mint „az információ áramlásai”, „szervezeti hálózatok”⁴ vagy „a kölcsönhatás komplex hálójá” (Castells 1989: 195). Ezzel együtt a *hálózat független alannyá változtatásának tendenciája*, esetenként és bizonytalanul, már itt is jelen van. Castells úgy fogalmaz, hogy „a helyeket meghaladja az információ áramlásainak hálózata”, sőt ezt mondja: „Az emberek helyeken laknak, a hatalom áramlások révén uralkodik” (Castells 1989: 349).⁵ Ugyanez a tendencia volt érzékelhető Castells 1985-ben írt „High Technology, Economic Restructuring, and the Urban-Regional Process in the

4 Amint Castells például írja: „A hálózatok, az új információs technológiák bázisán, szervezeti hátteret jelentenek ahhoz, hogy a termelés társadalmilag és térbelileg alapozott viszonyai az információk és hatalom azon áramlásaiivá formálódjanak át, amelyek a termelés és menedzsment új, flexibilis rendszerét artikulálják. [...] A kapitalizmus libertáriánus szelleme végre otthonra lelt az utolsó végeken, ahol a szervezeti hálózatok és az információ áramlásai föloldják a lokalitásokat, és meghaladják a társadalmakat” (Castells 1989: 32). Vö. még: „Az információs technológia specifikusan lokalizált melegágyaiból létrejön az ipari tevékenység új, átható, hely nélküli logikája... [...] Az új információs technológiák a termelés terét a tevékenységek és funkciók *hálózatok és áramlások* alkotta hierarchiájának mentén szervezik, a szellemi és fizikai munka közötti társadalmi különbséget szélsőséges-sé fokozva” (Castells 1989: 71).

5 Ahogyan a 142. oldalon írja: „számos szervezet műveletei időtlenné válnak, mivel az információs rendszerek programozott időmintázatok alapján kommunikálnak egymással: állandóan, valós időben, avagy ellenkezőleg, késleltetve és rögzítve. Ténylegesen elmozdulást figyelhetünk meg a szervezeti egység központi volta felől az információ és döntés hálózata felé. Más szavakkal az *áramlások, nem pedig a szervezetek* válnak a munka, döntés és outputvezérlés egységeivé. Vajon jelentkezik-e ugyanez a trend a szervezetek térbeli dimenzióját illetően? Áramlások veszik-e át a lokalitások szerepét az információs gazdaságban? Lehetséges, hogy az információs rendszerek hatása alatt a szervezetek nemcsak időtlenné, hanem hely nélküliekké is válnak?” Vagy egy másik, igen csak szignifikáns passzus: „a szervezeten belüli hálózatok kapcsolódásai alkotják az új térbeli logika meghatározó pontjait. A szervezet egységei közötti s a különböző szervezeti egységek közötti áramlások tere képezi bármiféle szer-

United States” című tanulmányában, ahol ezt a megfogalmazást alkalmazta: „egyre inkább megfigyelhetjük, hogy a helyek terét az áramlások tere helyettesíti” (Castells 1985b: 14). Két tanulságos utalást is tett itt, tudniillik az „áramlások tere” kifejezés *forrásaira*. Az egyik utalás James Martin *Telematic Society* című munkájára (1981) vonatkozik. Oldalszámot Castells nem ad, s a kifejezést Martin könyvében nem találtam, néhány idevágó és érdekes gondolatot azonban igen:

Valószínűnek látszik, ... hogy a technológia még nem fog egyenlő kommunikációs csatornákkal szolgálni minden ember számára. Nem fogja egészen kinyitni az ablakokat a nemzetek között. A behuzalozott világnak sokféle kultúrája lesz, melyeket globális mintázatokba szőnek a telekommunikáció és a nemzetek közötti megállapodások. [...] – Amikor ma nagy civilizációkról beszélünk, *földrajzilag határolt* régiókra utalunk, mint az ókori Görögország, a tizennyolcadik századi Franciaország, a modern Amerika. Lehetséges, hogy a globális kommunikáció néhány évtizede elteltével a „civilizációk” világot átívelő szálak lesznek. Egyfajta posztindusztriális nyugati civilizáció kötheti össze a világ angolul beszélő népeit. Kínai, latin-amerikai vagy harmadik világbeli civilizációk is globális szálakká válhatnak, noha alapvetően más értékekkel és kultúrákkal. [...] – A kozmopolita városokban a különböző szálak egybevegyülnek. [...] ... a hazafiság hanyatlak, s talán még inkább hanyatlani fog a fejlett globális kommunikáció évtizedeivel. Némelyek erősebb lojalitást fognak érezni globális kulturális szálaik iránt, mint országuk iránt. [...] A kulturális mintázatok formáját gyakran inkább a pénz határozza meg, s kevésbé az esztétikai vagy elvont értékek. A profitmaximalizáció parancsa egyre inkább ... azt fogja jelenteni, hogy a termékeket a nemzetközi piacra tervezik. Ez annál hatékonyabb lesz, minél jobb az információ áramlása világszerte (Martin 1981: 215–217).

A másik utalás Castells korábban már említett – 1982-ben írt, 1983-ban publikált – tanulmányára vonatkozik. Nyomban rátérek erre a tanulmányra, ám előbb hadd vegyek számba még egy Castells-munkát, a *The City and the Grassroots* című híres könyvét, mely úgyszintén 1983-ban jelent meg. Az „áramlások tere” eszméje ebből a könyvből sem hiányzik. Ahogyan Castells itt fogalmaz: „A kommunikációs rendszerek és a mikroelektronika kettős forradalmára alapozódó új technológia fő térbeli hatása a helyek átformálása áramlásokká és csatornákká – ami a minden lokalizált forma nélküli termelést és fogyasztást jelenti” (Castells 1983b: 312).⁶ Vagy egy másik passzus: „a variábilis geometria tere, melyet a tőke,

(5. folyt.) vezet működése, teljesítménye, s végső soron léte számára a legjelentősebb teret. Az információk gazdaságban a szervezetek tere egyre inkább: *áramlások tere*. – Ebből azonban nem következik, hogy a szervezetek hely nélküliek. [...] az információt feldolgozó struktúra minden egyes alkotórésze helyhez kötött. – [...] Miközben a szervezetek helyileg lokalizáltak, s alkotórészeik helyfüggőek, a *szervezeti logika hely nélküli*, alapvetően függvén az áramlások terétől, mely az információs hálózatokat jellemzi. [...] – [...] Minél inkább úgy áll a helyzet, hogy a szervezetek végső soron áramlásoktól és hálózatoktól függenek, annál kevésbé befolyásolják őket a telephelyeiket körülvevő társadalmi összefüggések. Ezek szerint a szervezeti logika egyre kevésbé függ a társadalmi logikától...” (Castells 1989: 169. sk.).

6 Castells itt jegyzetben hozzászól: „Ezt az evolúciót sok évvel ezelőtt előre látta Richard Meier, lásd *A Communication Theory of Urban Growth* (Cambridge, Mass.: MIT Press, 1962) című művét.” Képtelen voltam Meier könyvében olyan helyet találni, amelyre Castells utalása közvetlenül alkalmazható volna; ám általános megközelítésmódja szempontjából a munka nyilvánvalóan releváns. „A személyes – *face-to-face* – interakció – írja Meier – , amely messze a leghatékonyabb mód csoportok teremtésére és fenntartására, közelséget igényel”, s egy későbbi szakaszban felteszi a kérdést: „Miért van az, hogy szinte minden stratégiatervezőnek [*policy maker*] asszisztenseivel és beosztott segítőivel egyazon helyen és egyazon időben kell összejönnie? Tudjuk, hogy idejüket

a munka, a termelés elemei, az áruk, az információ, a döntések és jelek áramlásainak folyamatosan változó hálózata által rendezett helyek-hollétek alkotnak. [...] A hatalom új forrása az információ egész hálózatának ellenőrzésén alapszik. A tér áramlásokká oldódik” (Castells 1983b: 314).

A „Crisis, Planning, and the Quality of Life” című tanulmányban Castells „*az új uralkodó érdekekre és az új társadalmi lázadásokra*” utal, amelyek tendenciájukban „*elválasztják egymástól a szervezetek terét és a tapasztalat terét*”. Magyarázata szerint:

egyfelől a hatalom tere áramlásokká formálódik át. Másfelől a jelentések/értelmek tere új törzsi közösségek mikroterritóriumaivá redukálódik. A kettő között eltűnnek a városok s a társadalmak. Az információ, tendenciájában, elválik a kommunikációtól. A hatalom elkülönül a politikai képviselőtől. S a termelés egyre inkább elválik a fogyasztástól, miközben mindkét folyamat térbelileg különálló műveletek sorozatává darabolódik, melyek egységét csupán valamilyen rejtett, elvont logika állítja elő újra. Az ilyen történeti tendencia láthatárán fölsejlik az emberi tapasztalatnak, ennél fogva a kommunikációnak s ennél fogva a társadalomnak szétrombolódása (Castells 1983a: 4).⁷

(6. fejelet.) olyankor másoknak szóló szimbólumok manipulálásával töltik. Miért nem közvetítik a szimbólumokat kicsit messzebbre, ahelyett, hogy az embereket mozgatnák?” (Meier 1962: 42, 60). Az új kommunikációs technológiák által a „társadalmi és gazdasági tevékenységeknek a nagyvárosi komplexumban való elhelyezkedésére” gyakorolt hatást vizsgálva, Meier így fogalmazza meg a problémát: „a ponttól pontig történő mozgás iránti igények jobban kielégíthetők, ha jelző- és kommunikációs rendszerek adódnak hozzá a meglévő szállítási eszközökhöz, ezáltal növelve kapacitásukat. Olykor az utat meg sem kell tenni, mivel az helyettesíthető az új, specializált kommunikációs módok valamelyikének alkalmazásával... Elvben a városi utasszállítás igen gyakran helyettesíthető volna, ám léteznek bizonyos erők, amelyek láttán azt mondhatjuk, hogy az emberek, hatalmas napi áradatban, továbbra is be és ki fognak utazni. Milyen erők azok, amelyek a központi helyekre vonzzák őket?” (Meier 1962: 62.) Meier „a bürokratikus szervezetek életének egyik tényére” mutat: „Úgy látszik, hogy a régiót szolgáló, nemzetet szolgáló és világot szolgáló funkciók a milió, a felszerelés, a szolgáltatások – vagy a verseny – folytán arra kényszerülnek, hogy műveleteiket a városi-igazgatási központokban vagy azok körül bonyolítsák. [...] A kormányzati szolgálatok, a nagyvállalati központok személyzete, a könyvkiadás, hirdetés, biztosítás, az előadóművészetek és számtalan tanácsadó cég többé-kevésbé a központi városokban telepedtek meg. A tevőleges résztvevők húzódoznak attól, hogy a tárgyalások ama bonyolult hálójáról nyilatkozzanak, amely a személyes megbeszélésektől a telefonos visszakérdezéseken, valamint segítőkkel és szakértőkkel folytatott gyors összejöveteleken át végül a kézfogáshoz vezet vagy az aláíráshoz a kipontozott soron. [...] A közvetlen, *face-to-face* kapcsolatok szükségessége nyújtja talán a legjobb magyarázatot a városi központok változatlanul nagy vonzerejére” (Meier 1962: 62–64). Meier elemzése szerint kezdeti személyes találkozások jellegzetes sorozata veti meg a további kommunikációk alapját: „ezek a találkozások a bizalom – persze korlátozott – légkörét hozzák létre. A telefon nem igazán alkalmas eszköz az ilyen bizalom fölépítésére, a zártláncú televízió pedig egyfajta természetellenes kölcsönhatást kényszerít a felekre. Az interakciók sok-sok többletórája kellene ahhoz, ... hogy a személyes találkozások eredményességével szolgáljanak. Ameddig nem találjuk meg ezen rövid, informális, ám informatív találkozásoknak-eszmececsereknak a mostaniaknál hatékonyabb helyettesítőit, a városi központok megmaradnak. A városi mag adja azokat az intézményeket és szolgáltatásokat, amelyek a kapcsolatok teremtésének és megszakításának gyors ütemét lehetővé teszik” (Meier 1962: 64. sk.). Közlebről a telefonálás természetét elemezve Meier így ír: „a küldők és fogadók fölváltva használják a csatornát. Ha a dolgot logikusan szemléljük, a telefonbeszélgetés valójában egyfajta *csomagja* külön-külön rövid tranzakcióknak. Ez a következtetés ugyanígy érvényes a *face-to-face* kapcsolatra, csak itt a tranzakciók határai elmosódották és egymást átfedővé válnak, mivel a vizuális jelzések függetlenebbek a verbális üzenetektől... *Tehát a városközpont felé tartó napi vándorlást, melynek eredményeképpen mindenki, aki számít, egyugyanazon időben ott van, hogy fölvegye a telefont vagy tárgyalásba bocsátkozzék, a szuperszervezetek és a tartós intézmények kísérletének tekinthetjük arra, hogy tranzakciós ütemüket maximalizálják*” (Meier 1962: 65. sk.).

⁷ Az 5. oldalon Castells azt a megfogalmazást alkalmazza – itt is utalva Meier 1962-es könyvére –, amelyet már idéztem a *The City and the Grassroots* (Castells 1983b) 312. oldaláról.

Ez világos beszéd, jól kifejezi annak a baloldali marxistának a dilemmáját, aki tanúja az 1970-es évek válságát sikeresen túlélte kapitalizmusnak, de tanúja annak is, hogy a szegénység és nyomorúság sok helyütt inkább növekszik, semmint csökkenne, miközben a kizsákmányolók láthatatlanná válnak, a kizsákmányoltak és kirekesztettek pedig híján vannak a megfelelő forradalmi tudatnak.

Castells megjegyzi ugyan, hogy „*az uralkodó osztály szempontjából*” is adódnak bizonyos szükségszerű korlátjai „*a termelés és fogyasztás ezen delokalizációs tendenciájának*”, hiszen „a »tőke« *tőkéseket, menedzsereket és technokratákat* jelent; vagyis az emberek kulturálisan meghatározottak, és egyáltalán nem készek arra, hogy maguk is áramlásokká legyenek” (Castells 1983a: 6).⁸ Erre a problémára az uralkodó osztály válasza lényegében az, hogy kialakítja és védelmezi „lakóhelyének exkluzív terét” (Castells 1983a: 6). A másik akadály a tér delokalizációjával szemben, írja Castells, hogy az az új technológiai és gazdasági modell, amelyet ő „információs fejlődési módnak” (*informational mode of development*) nevez, mindazonáltal „igényli a tudás termelésének és az információ tárolásának bizonyos koncentrált központjait, valamint a képek és információ kibocsátásának központjait”. Továbbá, „ami a munkásokat és parasztokat illeti, a gyárak, földek, szállások és szolgáltatások sem delokalizálhatók” (Castells 1983a: 6). Itt az uralkodó osztály reakciója, folytatódik Castells érvelése, abban áll, hogy „hollétük szerint megteremti a térbeli funkciók és formák fokozódó *hierarchiáját és specializációját*”, elősegíti „a munka és irányítás folyamatainak széttagolódását oly módon, hogy a különböző feladatok különböző helyeken végezhetőek el, és jelek-jelzések révén illeszthetők össze (ha információról van szó) vagy a fejlett szállítási technológia révén (szabványosított alkatrészek, amelyek a termelés nagyon távoli pontjairól kerülnek beszállításra)” (Castells 1983a: 6). Ahogyan Castells írja: „A tér áramlásokká oldódik... Ez a kollektív elidegenedés és egyéni erőszak tere, differenciálatlan visszacsatolások által soha nem szűnő és soha nem kezdődő áramlássá átfórmálva” (Castells 1983a: 7).

A kapitalista rombolás és kizsákmányolás alanya Castells fölfogásában, ezek szerint – az „uralkodó osztályra” és a „technokratákra” történő utalások dacára –, maga az információs hálózat: diffúz, névtelen, fölmérhetetlen. A „differenciálatlan visszacsatolások” megfogalmazás sokatmondó. Hogyan lehet a hálózat ellen küzdeni? Castells itt nyilvánvaló dilemmával néz szembe. Vagy úgy áll a helyzet, hogy a kizsákmányoltak elfogadják a hálózatból történő kizárásukat: ebben az esetben a globális kapitalizmussal való szembenállásuk csak is elszigetelődést, egyfajta törzsi regressziót eredményezhet. Vagy pedig megtalálják annak módját, hogy maguk is hálózatokat hozzanak létre: ekkor azonban ezek a hálózatok vagy önmagukra hagyatkozók, szűk látókörűek és erőtlenekek maradnak, vagy éppenséggel csatlakoznak a globális hálózathoz – s ezzel eredeti irányultságuk elvesztését kockáztatják.

Nem szabad persze elfelejtenünk, hogy a „hálózatok” az 1980-as évek elején nem annyira számítógép-hálózatot, mint inkább médiahálózatot jelentettek. Amikor Castells így írt: „A kommunikáció interaktív rendszerei és a tudás komputerizált kibocsátása-terjesztése ... immár ... eléggé fejlettek ahhoz, hogy drámaian javítsák, ne pedig csökkentsék az emberek közötti kommunikáció és információ mennyiségét, valamint üzeneteik kulturális sokféle-

⁸ Castells itt utalást tesz AnnaLee Saxenian 1980-as, *Silicon Chips and Spatial Structure* című disszertációjára.

ségét” (Castells 1983a: 8), valami olyasmire utalt, ami éppen csak keletkezően volt.⁹ Figyelme valójában a tömegkommunikációra irányult:

az üzeneteknek a tőke ellenőrizte vagy állam ellenőrizte tömegmédiák által birtokolt monopóliuma, valamint a technokrácia információs monopóliuma reakciót gerjesztett a helyi közösségekben, amelyek az alternatív kultúráknak s kommunikációs mintázatoknak személyes interakciók révén és szóbeli hagyományok újjáélesztése révén történő építésére helyezték a hangsúlyt. A kommunikációnak és kultúrának a központosított egyirányú információáramlások nyomában bekövetkező delokalizációjával szembehelyezkedik a kommunikációs hálózatok területileg gyökerező kulturális közösségekre és társadalmi hálózatokra alapozó lokalizációja. A tömegmédiák kulturális egyformaságával szembehelyezkedik a térbeli kötődésű, személyek közötti hálózatok kulturális sajtószerepe. Így tehát, noha az információs technokraták áramlásaikban föloldják a teret, a gyanakvó emberek egyre inkább a maguk tapasztalatára mint fő információforrásra hagyatkoznak (Castells 1983a: 8. sk.).

Továbbá:

világszerte reakció lép föl a tömegmédiák üzenetmonopóliumával szemben; a nemzeti, etnikai vagy helyi kultúráknak egyforma kódok általi áthatásával és szétrombolásával szemben, valamint a személyes interakció strukturális korlátaival szemben. Ezen reakciók legtöbbször az elzárkózás formáját ölti: a szubkulturális közösségek becsukják az ajtót maguk mögött, és minden kívülről jövő üzenetet opponálnak. Ez a folyamat különösen fenyegető, mivel valójában összetöri az emberi kölcsönhatásokat számtalan egzisztenciafragmentum között, amelyek – autonóm és külön utakon fejlődő – képtelenek lesznek egymás megértésére (Castells 1983a: 15).

De még akkor is, ha a szubkulturális közösségek úgy döntenek, hogy megteremtik a maguk médiahálózatát, s ez sikerül is nekik, fennmarad a veszélye, írja Castells, egyfajta baljós koegzisztenciának: „az egyik oldalon a nagy hálózatok üzenetmonopóliuma, a másikon a helyi mikrokultúráknak szűk látókörű kábeltelevízióik körül kialakuló korlátozott kódja” (Castells 1983a: 16).¹⁰

9 Ebben az összefüggésben Castells bizonyos F. Sabbah 1981-es szemináriumi dolgozatára („Az állampolgári részvétel kommunikációs modellje”) utal. Hasonló utalás található a *The City and the Grassroots* 420. oldalán a 121. jegyzetben, a jelenség merőben korai fázisát jól jelző fogalmazásban: „E tárgykörben információiért és gondolataiért köszönettel tartozunk Françoise Sabbah-nak (Department of Broadcasting and Communication Arts, San Francisco State University)” (Castells 1983b).

10 Ama helyi közösségek közül, amelyekre Castells céloz, különös figyelmet érdemel érvelése szempontjából a fejlett világ nagyvárosi régiói lepusztult kerületeinek a gazdasági globalizáció következtében egyre növekvő lakossága. Hogy „a világ gyökértelen gazdasága és a helyi közösségi együttműködés ugyanannak a folyamatnak két oldala”, ez a „Crisis...” egyik fő tézise – mely azután az 1980-as és 1990-es esztendőket során Castells nagy témájává vált. Ahogyan itt fogalmaz: „fontos kapitalista városok etnikai szerkezete az utóbbi két évtizedben újra lényeges átalakuláson ment át, s a folyamat folytatódik. A térbeli elkülönülés, faji megkülönböztetés és szegmentált lakáspiac klasszikus folyamataival együtt a területi alapú etnikai közösségek ma inkább, mint valaha, világos trendet képviselnek. A nagyvárosi régiók »informális gazdaságának« az olcsó munkaerőre, valamint az illegális munka- és életfeltételekre alapozódó mostani kifejlődése kiterjeszti a jelenség méreteit, és nehezíti az újonnan jött egzisztenciáját. Hasznosságuk az új gazdaság számára éppen védtelenségükből adódik, melyhez hozzátartozik a függőség és szervezetlenség helyzetének fenntartása a munkaerőpiac, az állami intézmények és a város életének fősodra vonatkozásában. Ahhoz, hogy az új városlakók túlélők lehessenek, újjá kell építeniök – inkább, mint valaha – valamiféle társadalmi világot, a cselekvés helyi mezejét, a szabadság valamiféle terét, valamiféle közösséget.” Ebben az összefüggésben beszél Castells „a »politikai törzsiség« erősödő irányzatairól, a demokratikus életforma

Mármost Castells programot kínál, olyat, amely megoldást ígér a fenti dilemmára:

arra törekszünk, hogy fenntartsuk az autonóm vagy csaknem autonóm kultúrák sokféleségét, s hogy képessé tegyük ezeket az egymással és a „globális kultúrával” való kommunikációra („globális kultúrán” az állam és a gazdasági hatalmak által intézményesített kultúrát értve). Ennélfogva aktívan támogatunk kell a lakóhelyi kultúrát, sőt, a keletkezőben lévő ellenkultúrákat is. [...] – [...] Az alapvető cél számít: az autonóm báziskultúrák erőteljes fejlődésének elősegítése; ama tény fölismerése, hogy társadalmunkban az ilyen kultúra audiovizuális; ezen kulturális kifejezések kölcsönös összekapcsolása, a törzsiséget elkerülendő; a fő kulturális küldők-adók közötti kapcsolatok szervezése, a lokalizmust elkerülendő; s végül, a lehető legtöbb szinten interaktív rendszerek bevezetése, azon kétirányú áramlást megteremtendő, amely bármiféle kommunikációs folyamat anyagi előfeltétele. Talán akkor képesek lesznek városaink és lakóhelyi közösségeink elszigeteltségük meghaladására. Ha már a hivatalos stratégiák nem képesek emberi érzelmet teremteni, legalább lehetővé tehetik annak áramlását az általunk felsorolt feltételek mellett (Castells 1983a: 16. sk.).

Ez a program, amely tehát megakadályozni hivatott „a kultúrák és régiók föloldódását technokrata döntések elvont áramlásaiba” (Castells 1983a: 19), annak idején érthetőnek és valószerűnek látszhatott – számomra ma is annak látszik. Bizonyos értelemben Castellset magát is kielégítette. Mint fogalmazta:

Ha sikerül a válságot a változás folyamatába fordítanunk, ez nem álmaink forradalma lesz – ezeket az álmokat a történelmi tapasztalat ténylegesen már lidércnyomásokká tette –, hanem a munka, a fogyasztás és a politika új módjait illető kísérlet. Nem fogjuk újra megtalálni az életminőség elveszett paradicsomát, amely mindig is csak az arisztokratikus elit számára létezett, de ellenőrzésünk alá vonjuk a társadalmi szereplők sokféleségének kreatív kifejezésére és az ezen folyamatban keletkező konfliktusok dinamikus kezelésére alapozódó új történelmet. Akkor talán elérjük az élet igazi minőségét: amikor az élet képes lesz arra, hogy félelem és korlátok nélkül áramoljék s öntözze tapasztalatunkat (Castells 1983a: 9).

Az 1980-as és 1990-es esztendőkből három fő fejlemény következett be. Először, a hálózatképzés (*networking*) egyre inkább *számítógéphálózat*-képzést és -használatot jelentett, a kommunikáció, a hozzáférés és a kirekesztés radikálisan új módjait hozva. Másodszor, drámaian terjedt a vallási és etnikai fundamentalizmus. Harmadszor pedig, a kommunista berendezkedés bukásával egypólusú globális rendszer alakult ki. Úgy látszik, hogy Castells, aki az 1980-as években olykor ugyan kétségbeesett, ám alapvetően még reménykedett, ezen fejlemények fényében végül is kiábrándult korábbi programjából, anélkül azonban, hogy azt új programmal tudta volna helyettesíteni. Innen az *Információs kor* bőbeszédűsége, metaforái és ellentmondásossága. Kövessük most nyomon, nagyon röviden, Castells ama munkához vezető útját.

A *The City and the Grassroots*, mint fentebb jeleztem, gyakorlatilag egy időben íródott

(10. folyt.) elvetéséről, s a házfoglalások, szabad kommunák és alternatív intézmények vadonába történő visszavonulásról. Civilizációnk legbenső köreiben – írja Castells – alapvető vita folyik az államról, s ez a vita, meglepő módon, hajlamos a területiális nyelvezet használatára. Az új kapitalista technokrata elit határok nélküli, terület nélküli, korlátok nélküli államot követel: ...áramlásokat kormányzó államot” (Castells 1983a: 8–10. sk.). Vö. még: „a multinacionálisok sikerrel őrzik a menedzsment egységét és a tőkeáramlások központosított irányítását, ám szét-tördelik a munkát (s ezzel a munkásokat), a helyet (s ezzel a lakóközösségeket), a piacokat (s ezzel a fogyasztókat) s az államokat (s ezáltal a politikai ellenőrzést)” (Castells 1983a: 17).

a „Crisis, Planning, and the Quality of Life” című esszével. Ez utóbbi legtöbb passzusa szó szerint előfordul az előbbiben, de persze a könyv, a maga jó négyszáz oldalával, sokkal részletesebb magyarázatokkal és érvekkel szolgál. Tartalmazza például, a legrosszabb marxista stílusú szörszálhasogató gondolatmenet keretében, az „információs fejlődési mód” (*informational mode of development*) fogalmának kifejtését. A fejlődési módokat, hangsúlyozza Alain Touraine nyomán Castells, gondosan meg kell különböztetnünk a termelési módoktól; a fejlődési mód fogalma „arra, a különös formára vonatkozik, amelyben munka, anyag és energia a munkafolyamatban, a terméket előállítandó, egyesülnek. A munkának kétségkívül köze van a társadalmi (osztály)viszonyokhoz, ám nem csak azt kell megértenünk, hogy az értéktöbblet hogyan kerül elsajátításra, hanem azt is: hogyan növekszik.” Kétféle fejlődési módot kell megkülönböztetnünk, az iparit és az információt, mondja itt Castells, majd – némileg zavarba ejtően – a termelési módra vonatkozó magyarázattal zár: „Az információs termelési mód esetében a termelékenység a tudáson alapszik... Az informacionalizmus a technológiai fejlődésre irányul, azaz a tudás akkumulációjára” (Castells 1983b: 307).

Miközben a „Crisis, Planning, and the Quality of Life”-ban a nemzetállam témája nem kerül szóba, a *The City and the Grassroots* tartalmaz néhány releváns megfontolást. Castells azt a „hipotézist” fogalmazza meg, miszerint „a nemzetállamok hajlanak arra, hogy közvetítsenek egyfelől az egyenlőtlen gazdasági fejlődés viszonyai közepette uralkodó multinacionális vállalatok és másfelől a helyi közösségek között, amelyek megszakított vidéki múltjuk törmelékeiből és becsben tartott hagyományaik emlékéből önállóan próbálnak fölépíteni egy új városi világot” (Castells 1983b: 178). A könyv egy későbbi részében így foglalja össze álláspontját (mely álláspontot az 1980-as és 1990-es évek során majd jelentősen módosít):

A kapitalista termelési mód, valamint az ipari és az információs fejlődési módok területileg differenciáltak, világszintű integrációjuk pedig aszimmetrikus. Nemcsak középpontról és perifériáról beszélhetünk, hanem szintek sorozatáról is ezekben a kölcsönviszonyokban, szintekéről, amelyek időről időre és dimenzióról dimenzióra módosulnak... olyan világméretű rendszerben élünk, amely a társadalmak közötti függőségi viszonyok köré szerveződik – az adott nemzet, az adott idő és a függőség adott dimenziója szerint változó variabilis geometria függőségében élünk. Mivel a termelési viszonyok világméretben vannak integrálva, miközben a tapasztalat kulturálisan specifikus és a hatalom még mindig a nemzetállamokban összpontosul, világunk széttagolódásra hajló dinamikájú háromdimenziós térben létezik. A függő társadalmak nemzetállamai jelentik a dezintegráció elkerülésének kulcselemét, de csakis akkor, ha nemzeteiket arra mozgósítják (s ha szükséges: úgy építik), hogy a rendszer középpontjával új viszonyokba kerüljenek (Castells 1983b: 310).

Nagyon világos megfogalmazásokat találunk itt azután a helyi politika jelentőségével kapcsolatban. Mint Castells írja:

A túlon túl erős szakszervezeti mozgalommal, a kulturális identitások iránt közömbös, mindegyik jelenlévő egyirányú kommunikációs rendszerrel, a megbízhatatlan politikai pártok által lazán kormányzott mindenható központosított állammal, a strukturális gazdasági válsággal, a kulturális bizonytalansággal és a nukleáris háború valószínű voltával szembeesülve – az emberek végül hazamennek. A legtöbben egyénileg vonulnak vissza, de a döntő, aktív, ellencsapásokra türelmetlenül vágyó kisebbség megszervezi magának a cselekvés helyi mezejét. Válaszolnak a kizsákmányolásra-elidegenedésre-elynyomásra, amelyet mostanára a város képvisel. Ha arra nem képesek is, hogy a tőke nemzetközi áramlásait ellenőrizzék, arra igen, hogy feltételeket

szabjanak bármely multinacionális vállalatnak, amely közösségükben kíván letelepedni. Noha nem ellenzik a televíziós hálózatokat, ragaszkodnak ahhoz, hogy bizonyos műsorok az ő nyelvükön, fő nézettségi időben kerüljenek adásra; és megtartják helyi ünnepeiket, amelyekhez képest a média második helyre szorul. [...] ... amikor az emberek úgy találják, hogy képtelenek ellenőrizni a világot, azt egyszerűen közösségük méretére szűkítik (Castells 1983b: 330. sk.).¹¹

A *High Technology, Space, and Society* című kötet, mely Castells szerkesztésében 1985-ben jelent meg, számos igen érdekes tanulmányt tartalmaz; ezek némelyikét olyan szerzők írták, akik korábban többé-kevésbé Castells hallgatói köréhez tartoztak a Berkeley Egyetemen. Így itt találjuk AnnaLee Saxenian „Silicon Valley and Route 128: Regional Prototypes or Historic Exceptions?” című írását, amely összefoglalja a szerző úttörő kutatásait a mikroelektronikai ipar településszerkezetre gyakorolt hatására vonatkozóan;¹² vagy Lionel Nicol „Communications Technology: Economic and Spatial Impacts” című tanulmányát, amely bírálja azt a nézetet, amely szerint a telekommunikáció a területi központok felszámolásához vezetne.¹³ Castells saját hozzájárulása a kötethez, a „High Technology,

11 Ezeket a mondatokat előzi meg a következő fontos passzus: „Ahhoz, hogy kulturális identitásukat és a kommunikáció autonóm formáit fenntartsák és fejlesszék, a közösségeknek s az embereknek mind a tömegmédia technológiájával, mind pedig a képtermelők kódokat monopolizáló, a személyek közötti kommunikáció fokozódó elszegényedését fölérősítő birodalmaival meg kell birkóznunk. A Marshall McLuhan által meghirdetett globális falu helyett a néma, egyéni befogadók-vevők együttese jött létre, s a magányos tömeg átvándorolt a *high-tech* területére. Hogyan lehetnének a közösségek képesek arra, hogy méltó ellenfelei legyenek ezen műholdas hálózatnak, mely oly bővében van a gazdasági forrásoknak, s melyet az állam oly közvetlenül kényszerít ránk? – [...] Az inkább helyi alapú városi mozgalmak a helyi kormányzatot célozzák meg, de a helyi közösségek valójában tehetetlenek a világbirodalommal és a komputerezált bürokráciákkal szemben. – Tehát: mi végre, mégis, a városi mozgalmak? Mi végre a helyi közösségekre helyezett hangsúly? Vajon nem értették meg az emberek, hogy a multinacionális vállalatok ellen csak a nemzetközi munkásmozgalom léphet fel, a központosított államot csak az erős, részvételi demokráciával megtámogatott demokratikus parlament ellenőrizheti, s hogy a társadalom kulturális sokféleségét csak akkor fejezhetik ki (ahelyett, hogy elfojtanák), ha sokrétű, interaktív kommunikációs rendszerben használják a média új technológiáit? Vajon miért ragaszkodnak az emberek ahhoz, hogy a helyes célok helyett helyi célpontokat szemeljenek ki? – Ama egyszerű oknál fogva, hogy a rendelkezésre álló információk szerint láthatólag nincs más választásuk. A történelmi szereplők (társadalmi mozgalmak, politikai pártok, intézmények), amelyekről azt várták, hogy válaszokat találjanak a globális szintű új kihívásokra, képtelenek bizonyultak erre. [...] ...ha a jóléti állam mechanizmusai eltűnnek, az embereknek akkor is szükségük van hozzájuk otthonukban, lakókörzetükben, városukban” (Castells 1983b: 329).

12 „Nagymértékben elkülönülő elővárosok alakultak ki, amelyek együgyűen nagyvárosi térségben fogadták be a terület különböző társadalmi csoportjait” (Saxenian 1985: 99).

13 Ahogyan Nicol írja: „a telekommunikációt – de akár a telefon is – hagyományosan úgy mutatják be, mint amelynek decentralizáló következménye van. A fő érv azt mondja ki, hogy a jobb kommunikáció alapvetően a tér ellenállását csökkenti; azaz ama súrlódási erőket csökkenti, amelyeket a földrajzi tér állít a személyek, áruk és információ mozgásának útjába. [...] – ...a szállítás és telekommunikáció összedódozó technológiai haladása úgymond fokozatosan csökkenti a távolság centripetális hatását a cégek és háztartások helyválasztással kapcsolatos döntéseire. Vajon ezek a fejlemények a kicserélhető földrajzi tér korának eljövételét hirdetik (amikor is a tér bármely pontja, gyakorlatilag, ekvivalenssé válna bármely másik ponttal)? Ez fölvethető, de véleményem szerint valószínűtlen.” Nicol még hozzátesszi: „a telekommunikáció imponáló előnyei dacára nincsenek kézzelfogható jelei annak, hogy az elfoglalná a szállítás helyét... – A telekommunikációt szállítással helyettesítő potenciál kétségkívül létezik és széleskörűen dokumentált. Ám a helyettesítés tényleges előfordulásaiából nem következik szükségképpen a szállítás összvolumenének csökkenése. Az ellentétes álláspont figyelmen kívül hagyja a jobb kommunikáció szinergikus hatását olyan személyes találkozások igényére, amelyek intézményi vagy kulturális okokból nem pótolhatók *online* kapcsolatokkal” (Nicol 1985: 194–195).

Economic Restructuring, and the Urban-Regional Process in the United States” című írás, jelenlegi nézőpontunkból azért érdekes, mert az eljövendőfélben lévő számítógépes hálózat-használat következményeire ráérző Castells korai reakcióit mutatja;¹⁴ s érdekes azért is, mert ebben a tanulmányban megismétli központi eszméjét:

a területi terjeszkedéssel, nagyvárosi decentralizációval és a lakóhely individualizációjával egy időben az új technológiák aláhúzzák bizonyos helyek fontosságát is, mint olyan tevékenységek hollétének fontosságát, amelyek nem egykönnyen alakíthatók át áramlásokká, s amelyek változatlanul igénylik a térbeli érintkezést, ily módon számottevően fölerősítve a városon belüli hierarchiát. Az információs városban a területi egység és városközpont-hoz tartozás még fontosabb, mint az ipari-kereskedelmi városban... roppant erős itt a térbeli érintkezés és a *face-to-face* interakció igénye. [...] Az áramlások olyan hálózatokat kapcsolnak össze, amelyek funkcionálisan hasznosak és társadalmilag nagyra értékelték. Csomópontok adnak otthont a legfontosabb tevékenységeknek, s örömmel fogadják az új lakossági elitet. [...] Fölmerül, hogy egy ilyen, áramlások köré szerveződött szerkezetben az értéktelennek tartott emberek, tevékenységek és kultúrák ... könnyen lekapcsolhatók a hálózatról. S abban a városban, ahol csak a legmagasabb funkciókhoz tartozó helyek jelentésseliek, a jelentését csupán kevesek számára megőrző hely a legtöbbek számára a kirekesztés tere lesz (Castells 1985b: 18. sk.).

Figyeljünk a megfogalmazásra: *a legtöbbek számára a kirekesztés tere*. A keserűség új tónusa vehető itt észre Castells hangjában; a késő kilencvenes évekre ez a tónus válik majd meghatározóvá nála. Ám előbb még tanúi vagyunk az 1988-ban befejezett *The Informational City* újra lelkesülő, szinte eszkatologikus hangulatának.

Ez az a könyv, amelyben Castells, először és utoljára, képes elszánni magát annak feltételezésére, hogy az új információs technológiáknak valamiféle fölszabadító potenciálja lehet. A könyv áttekinti, újrafogalmazza és bővíti Castells fő témáit: az információs fejlődési mód fogalmát;¹⁵ a hálózatoknak mint „világunk kialakulóban lévő szervezési formájának” eszméjét (lásd pl. Castells 1989: 32); ama tételt, miszerint az állam mindig is szerepet játszott, és ma is lényeges szerepet játszik a piacgazdaság fönntartásában;¹⁶ a földrajzi diffe-

14 „Úgy látszik, hogy a szövegszerkesztésben merül ki a személyiszámítógép-használat túlnyomó része, s ez a magasan kvalifikált szakemberek kisebbségére korlátozódik – írta Castells. – Ezután a játék és az adókönyvelés következik, ami azonban aligha tenné indokolttá a számítógép teljes idejű tulajdonlását. Az *online információs szolgáltatások* területén viszont, kivált a telefonnal kombinálva, az új elektronikus otthon hamarosan sikeres lehet. Miközben kétséges, hogy az embereknek vajon tetszeni fog-e az elektronikus posta, az elektronikus bankszolgálat vagy a *teleshopping*, bizonyos, hogy a nagy szervezetek, időt és munkaköltséget megtakarítani kívánó igyekezetükben, a háztartásokat a rendszerükbe való bekapcsolódásra ösztönzik. Ezt a távolról közvetített szolgáltatások és információ mennyisége növelésének tendenciája fogja követni, interaktív áramlásokkal a kábelben vagy a telefonon át. [...] – Ezzel együtt is, az otthonokban lejátszódó valódi »forradalom« a szórakozáshoz kötődik. Az otthonok felszereléséhez egyre inkább hozzátartozik a képek, hangok, hírek és információcserék önellátó világa. ...*tendenciájában* azt mondhatjuk, hogy az új technológiák a tapasztalat delokalizációjához vezetnek a magánélet szférájában, amiképpen ezt a munkaorietált szervezetekben is teszik. *Megtörténhet*, hogy az otthonok elszakadnak lakóhelyi környezetüktől s a városoktól, s a városoktól, s mégsem lesznek magányos, elszigetelt helyek” (Castells 1985b: 17. sk.).

15 Tömör megfogalmazása: „az információs fejlődési mód sajátossága, hogy itt a tudás – magasabb termelékenységűt gerjesztendő – magára a tudásra hat” (Castells 1989: 10).

16 Megalapozatlan „ideológiai álláspont – írja pl. Castells –, miszerint a piaci erők eleve jobban irányítják az információs technológiák fejlődését. Japán vezető szerepe ezen a területen annak következménye, hogy az állam erőteljes és rendszeres beavatkozással támogatta a nemzeti társaságokat, emelte technológiai színvonalukat azzal a céllal, hogy Japánt nem katonai eszközökkel világhatalommá tegye” (Castells 1989: 16). Lásd még: „aminek

renciálódás képletét („az információs-technológiai iparban a munka technikai és társadalmi megosztása – írja Castells – nemcsak lehetővé teszi a térbeli szegmentációt, hanem egyenesen oka annak” [Castells 1989: 77]); annak magyarázatát, hogy miért marad fenn oly makacsul „az információ-intenzív iparágak irányító szintjének központosított elhelyezkedése” (Castells 1989: 150); a „kettős város” (*dual city*) fogalmát¹⁷ vagy az „innovációs miliók” (*milieux of innovation*) elméletét.¹⁸

Ám ami Castellset igazán érdekli itt, az egy új *lokalizmus* lehetősége, s erről félreérthetetlen hangon beszél:

néha... utópikus látomásra van szükség... hogy az emberek képesek legyenek az elgondolhatatlan elgondolására... [...] Hacsak alternatív, az új társadalmi mozgalmak által táplált realiztikus stratégiákat nem találunk arra, hogy az áramlások terében a helyek-lokalitások társadalmi jelentését újjáépítsük, társadalmaink egymással nem kommunikáló szegmensekre töredeznék, melyek kölcsönös elidegenedése romboló erőszakhoz és egy történelmi hanyatlás folyamatához fog vezetni (Castells 1989: 353).

A „hatalom áramlásainak globalizációja” és „a helyi közösségek törzsiesedése”, hangsúlyozza Castells, egyugyanazon folyamat részei. Ez „a történeti restrukturálás alapvető folyamata: a technikai-gazdasági fejlődés és az eme fejlődést ellenőrző társadalmi ellenőrzés vonatkozó mechanizmusai közötti növekvő elkülönülés” (Castells 1989: 350). Az állam és a helyi kormányzatok jelentősége, írja Castells, növekszik, midőn

a fejlődés, a munka és az elosztás feletti társadalmi és politikai ellenőrzés hagyományos struktúráit aláásta a nemzetközivé lett gazdaság információs áramlásokban megvalósuló hely nélküli logikája. A restrukturálási folyamat ezen alapvető dimenziójának végső kihívása abban a veszélyben rejlik, hogy tovatűnik a helyi állam, s tovatűnik ennél fogva annak lehetősége is, hogy az emberek maguk gyakoroljanak ellenőrzést a maguk élete fölött – hacsak nem találjuk fel újra a demokráciát, az áramlások terével a helyek hatalmát szembeállítva (Castells 1989: 348).

Castells itt újra meghirdeti, kidolgozottabb formában, 1982-es programját:

A helyekre alapozott társadalmi jelentések rekonstrukciója három szinten – kulturális, gazdasági és politikai szinten – igényli alternatív társadalmi és térbeli projektek egyidejű megfogalma-

(16. folyt.) tanúi vagyunk, az nem az állam visszavonulása a gazdaság színteréről, hanem a beavatkozás új formájának kialakulása, mely által az állam új eszközöket és új területeket hat át, mialatt más területeket deregulál és átad a piacnak.” A kapitalizmus restrukturálása, húzza alá Castells, „átfogja a tőke mozgásokat, a munkaerő migrációját, a termelés folyamatát magát, a piacok egymást-áthatását, s támaszelemként fölhasználja a nemzetállamokat abban a nemzetközi versenyben, amely végül is minden nemzet gazdasági sorsát el fogja dönteni” (Castells 1989: 25–26).

17 „A leginkább elvárosiasodott területek központi körzeteiben növekszik a leggyorsabban a magasan fizetett állások száma, miközben ezekben a körzetekben olyan etnikai-kisebbségi lakosság telepszik meg, amely egyre kevésbé képes effajta állások betöltésére. A kettős város, amelyet a magasan képzett szakmai és menedzseri középosztály tetemes hányadának s egy növekvő városi alsó osztálynak térbeli együttléte jellemez, testesíti meg az új információs gazdaság ellentmondásos fejlődését és a városmag konfliktusos birtokbavételét olyan társadalmi csoportok által, amelyek egyazon teren osztoznak, miközben életstílusuk és a társadalom struktúrájában betöltött helyzetük tekintetében fényévnnyi távolságra vannak egymástól” (Castells 1989: 204).

18 „Noha a milió fogalma nem szükségképpen tartalmaz térbeli dimenziót – magyaráz Castells –, amellet érvelek, hogy az információs-technológiai iparok esetében az innovációs folyamat által megkövetelt interakció természete folytán a térbeli közelség az ilyen miliók fennállásának anyagi feltétele” (Castells 1989: 82).

zását. – Kulturális szinten a területileg meghatározott helyi társadalmaknak meg kell őrizniük identitásukat, és építeniük kell történeti gyökereikre, tekintet nélkül gazdasági és funkcionális függésükre az áramlások terétől. A helyek szimbolikus megjelölése, az azonosítás szimbólumainak megőrzése és a kollektív emlékezetnek a kommunikáció tényleges gyakorlatában történő kifejezése azok az alapvető eszközök, amelyek révén a helyek mint olyanok tovább létezhetnek, anélkül, hogy létjogosultságukat funkcionális teljesítményükkel kellene igazolniuk. Elkerülendő ugyanakkor a helyi identitásnak bármiféle tágabb társadalmi hivatkozási keret nélküli túlhangsúlyozását, legalább két pótlólagos stratégia alkalmazására van szükség: a helyi közösségeknek egyfelől olyan kommunikációs kódokat kell felépíteniük, amelyek ablakot nyitnak más identitások felé is, azaz olyan kódokat, amelyek a közösségeket magasabb szintű kultúrákat elismerni és azokkal kommunikálni képes szubkultúrákként határozzák meg; s másfelől a kulturális identitás igényését és szimbolikus gyakorlását gazdasági stratégiával és politikai gyakorlattal kell összekapcsolniuk. Így haladhatók meg a törzsiség és fundamentalizmus veszélyei (Castells 1989: 350. sk.).¹⁹

A helyi kormányzatoknak, ahhoz, hogy képesek legyenek ezen cél elérésére, alkalmazniuk kell az új kommunikációs technológiákat. Mint Castells írja: „ki kell alakítaniok saját információs, döntéshozatali és stratégiai szövetségi hálózatukat, hogy méltó tárgyalófelei lehessenek a hatalommal bíró szervezeteknek. Más szavakkal, a helyek terére alapozva az áramlások alternatív terét kell megteremtíteniük” (Castells 1989: 352. sk.). A technológia azonban, hangsúlyozza Castells, önmagában nem lesz elegendő. A társadalmi mozgósítás, a politikai elszántság és az egyeztetett stratégiák elengedhetetlenek, ha a helyi kormányzatok „együttesen kívánják az áramlások hatalmát kihívni s a helyek ellenhatalmát újra beiktatni” (Castells 1989: 353).

Castells kulturális, gazdasági és politikai újjászületésbe vetett reményei 1993-ra elhalványultak. Ebben az évben jelent meg Carnoy, Castells, Cohen és Cardoso közös kötete, a *The New Global Economy in the Information Age* (Carnoy et al. 1993). A kötet bevezető tanulmánya – a jelek szerint a négy szerző kollektív munkája – a nemzetállamok változatlan, döntő fontosságát hangsúlyozza.²⁰ Castells saját fejezete az „Információs gazdaság és az új

19 Castells hozzáteszi: „A helyeknek-helységeknek – a városoknak és régióknak – arra is képeseknek kell lenniük, hogy megtalálják specifikus szerepüket az új információs gazdaságban. [...] a lokalitások az információs gazdaság sajátos természete folytán nélkülözhetetlen elemekké lehetnek az új gazdasági földrajzban. [...] – A helyi kormányzatoknak központi szerepüként kell megszervezniük a helyek társadalmi ellenőrzését az áramlások terének funkcionális logikája felett. Csakis ezen szerep megerősítésén át lesznek képesek a lokalitások arra, hogy az új funkcionális logika közepette a helyi társadalom jelentése-jelentősége visszaállításának érdekében nyomást fejtsenek ki a gazdasági és politikai szervezetekre. Ez az állítás ellentmond ama elterjedt véleménynek, miszerint a helyi kormányzatok szerepe csökkenni fog a nemzetközivé lett gazdaság és az áramlások funkcionális tere viszonyai között. Úgy hiszem, hogy éppen azért, mert ilyen világban élünk, lehet és kell a helyi kormányzatoknak a polgári társadalmak [*civil societies*] képviselőiként döntőbb szerepet játszaniuk. A nemzeti kormányok gyakran ugyanúgy nem rendelkeznek hatalommal az azonosíthatatlan áramlások kezelésére, mint a helyiek. [...] Mivel a helyi kormányzatok a helyi társadalomhoz kötődő specifikus érdekeket védik, képesek az ilyen érdekek fölismerésére, s arra, hogy a hatalom áramlásainak igényeire rugalmas választ adjanak, minden esetben a legjobb alkupozíciókat választva ki. [...] a világgazdaság kialakulása a tizenhatodik század között a városállamok mint világot átfogó tárgyalási stratégiákra képes, rugalmas politikai intézmények kialakulásához vezetett... A gazdaság totális nemzetközivé válásának jelenlegi folyamata úgyszintén elvezethet a funkcionálisan tehetetlen és intézményileg bürokratizálódott nemzetállamok alternatívájaként a helyi állam reneszánszához” (Castells 1989: 351. sk.).

20 „Meg vagyunk győződve arról – írják a szerzők –, hogy a multinacionális vállalatok nemzeti eredetű produktumai, s hogy gazdasági erejük ma is otthoni bázisuk függvénye. Arról is meg vagyunk győződve, hogy a helyi

nemzetközi munkamegosztás” címet viseli. Itt Castells egyfajta „negyedik világ” kialakulásáról beszél, ezeket „három kontinens visszamaradt falusi területeinek marginalizált gazdaságai, valamint Afrika, Ázsia és Latin-Amerika városainak terjeszkedő nyomornegyedei” alkotják. Strukturális válságra utal, mely „alapvetően azzal függ össze, hogy számos ország ... képtelen a gazdasági növekedés új feltételeihez alkalmazkodni”. Ez a válság „többféle kollektív reakcióhoz vezethet, s valamennyiöknek nagy a destruktív potenciálja”. Ilyen reakciók: új kapcsolatok létesítése a globális gazdasággal a *bűnöző gazdasághoz* történő csatlakozás révén; kollektív vagy egyéni *erőszak* s az ideológiai és vallási *fundamentalizmus* kialakulása (Castells in Carnoy *et al.* 1993: 37–38).²¹ Castells figyelmeztet:

Ha a negyedik világ kialakulását nem ellensúlyozza a mostani világejlődési modell tudatos reformja, akkor a huszonegysedik század információs gazdaságának nemcsak az éhhaláltól fenyegetett gyermekek nyomasztó képével kell szembenéznie, hanem világot átfogóan hatalmas bűnöző maffiákkal, drámai etnikumok közötti erőszakkal s a fundamentalizmus dagályával – mindez meg fogja rendíteni toleranciánkat, és darabokra töri újonnan meglelt békénket (Castells in Carnoy *et al.* 1993: 39).

Sötét kép. Ám Castellsnek vannak még reményei „az új, demokratikus Oroszország” fölemelkedése és „a számos körzetben (például Magyarországon és a balti köztársaságokban) meglévő, noha nagyon kevésbé kihasznált tudományos és technikai humán erőforrás” mozgósítása tekintetében (Castells in Carnoy *et al.* 1993: 40. sk.). Az 1990-es évek végére ezeknek a reményeknek szerte kellett foszlaniuk.

A *The New Global Economy* hátsó borítóján érdekes mondat olvasható: „A szerzők 1992 márciusában Moszkvában találkoztak, ahol tanácsokkal igyekeztek segíteni a Jelcin-kormány politikai-gazdasági stratégiáját, jelen könyvben foglalt elemzéseik eredményeit felhasználva.” Az *Információs kor* első kötete bővebben számol be erről. Kiderül, hogy Castells 1992-ben valamiféle tanácsadó bizottság elnöke volt, mely bizottság úgymond „az átmenet társadalmi problémája” kérdéskörében tett javaslatokat az orosz kormánynak.²² 1992 áprilisában a bizottság jelentést készített, melyben többek között ez volt olvasható:

A piacgazdaság csakis intézményes keretben működik. Az orosz reformmozgalom kulcsfeladata ma az intézményes összefüggésrendszer fölépítésében áll, hogy ezzel megteremtse a piacgazdaság számára szükséges feltételeket. [...] Ez a társadalmi, politikai és intézményi infrastruktúra számos elemet foglal magában, úgymint: törvények, szabályok, viselkedési normák, továbbá

(20. folyt.) gazdasági fejlődést elősegítő nemzetállami tevékenységek köre nem csak az emberi erőforrás nemzetközi elosztásra szánt fejlesztését foglalja magában. [...] Továbbá a politikának kulcsszerepet tulajdonítunk a nemzetállamok gazdaságuk megerősítését célzó tevékenységében. A politika nem szorítkozhat és nem is szorítkozik arra, hogy a tőkeakkumuláció számára teremtsen környezetet.” Amihez azonban hozzáteszik: „Mostanában a nemzeti populációk elvetik a »nemzet« államokat, s egyszerre tekintenek kifelé és befelé. Ha nem sikerül a nemzetállamokat rugalmasabb, hatékonyabb képletekké alakítani, bizonyos társadalmi mozgalmak esetleg kiállnak a hatalom más államokra vagy transznacionális entitásokra történő átruházása mellett” (Carnoy *et al.* 1993: 3. sk.).

21 Castells itt hozzáteszi: „A kirekesztés logikája, amely a mostani uralkodó rendszert jellemzi, a kirekesztettek által az uralkodók kirekesztésére irányuló reciprok követelésekkel találkozik. A rendszer uralkodó dinamikája a világ egyes részein immár nem kizsákmányoláshoz, hanem irrelevanciához vezet, vagyis minden kapcsolat megszakadásához, egész csoportoknak, kultúráknak vagy országoknak az új világrendszer uralkodó szerkezetétől történő elidegenedéséhez.”

22 Castells 1996: 144, 184. jegyzet. A bizottság 1992 végére, Gajdar lemondását követően, megszűnt működni.

konfliktusok fölödlására, felelősség megállapítására ... és tulajdonjogok meghatározására szolgáló eljárások. Mihamarabb szükséges továbbá annak a széles körű meggyőződésnek a kialakítása, miszerint ezek a szabályok csakugyan a gazdasági életet irányító szabályok, nem pusztá papírfecnik. Hogy ez megtörténjék, működő közigazgatásra van szükség. A piac nem helyettesíti, hanem kiegészíti az államot. Állam nélkül a piac nem működőképes (Castells 1996: 44).

A jelentés, mint Castells maga mondja, nem sok eredményt hozott,²³ ami azonban nem változtatott a szerző Oroszországhoz fűződő szoros kapcsolatain. Az általa ott 1989-ben megkezdett terepmunka 1996-ig folytatódott (Castells 1996: 137, 167. jegyzet). Így azután első kézből lehettek információi arról, „hogyan lett lényegében tönkretéve a hadiipari szektor, a szovjet ipar szíve”, vagy hogy „a tudományos-műszaki kutatóintézetek lerongyolódtak” (Castells 1996: 139).

Az *Információs kor* harmadik kötetének elején Castells így ír:

Nem véletlen, hogy ez a kötet a szovjet kommunizmus összeomlásával nyit. Az 1917-es orosz forradalom s az általa föllobbantott nemzetközi kommunista mozgalom a huszadik század uralkodó politikai és ideológiai jelensége volt. A kommunizmus és a Szovjetunió, s azok az ellentétes reakciók, amelyeket világszerte kiváltottak, maradandó nyomot hagytak a század társadalmain és emberein. S mégis, ez a hatalmas birodalom és erőteljes mitológiája az előre nem látott történelmi változás egyik legrendkívülibb példáját szolgáltatva, alig néhány év alatt szétesett. Véleményem szerint ezen folyamat gyökerét s e történelmi korszak végét az magyarázza, hogy az állami dirigizmus [*statism*] képtelennek bizonyult az információs korbá való átmenet irányítására (Castells 1998: 2).

Amint Castells e könyvben rámutat, az információs kort „nem a tudás és információ központi szerepe” jellemzi, „hanem a tudás és információ alkalmazása tudásgerjesztő és információfeldolgozó/kommunikációs eszközökre, az innováció és az innovációs felhasználás kumulatív visszacsatolásaiban” (Castells 1996: 32). Néhány más, jelen recenzió olvasói számára immár többnyire ismert, főbb téma: először is, természetesen, az „áramlások” eszméje. Castells fogalmi kapcsolatot állapít meg áramlások, hálózatok és kirekesztés között;²⁴

23 „Néhány hónappal később – írja Castells – Gajdar és Burbulisz ... kikerült a kormányból. Egy évvel később tankok keltek az új alkotmány kihirdetéséhez. Két évvel később Zsirinovszkij és a kommunisták jól szerepeltek a parlamenti választásokon. Három évvel később, 1995-ben, a kommunisták megnyerték a parlamenti választásokat” (Castells 1996: 144. sk.).

24 Pl. Castells 1996: 61. és a következő oldal. Itt első helyen Kevin Kellyt idézi (*Out of Control*, 1995): „A hálózat az egyetlen olyan szervezet, amely képes nem eleve meghatározott irányokban növekedni, vagy irányítás nélkül tanulni. Minden más topológia korlátokat állít a lehetséges történések elé. A hálózat csupa szélekből áll: nyitott végű, akárhonnan közelítsük is meg. Mondhatjuk, hogy a hálózat a legkevésbé strukturált minden olyan szervezet közül, amelynek még egyáltalán van struktúrája... Igazán széttartó alkotórészek sokasága valójában csak a hálózat keretei között maradhat koherens. Semmilyen más elrendezés – lánc, piramis, fa, kör, küllő – nem képes igazi sokféleséget egészként működtetni.” Castells ehhez hozzáteszi: „Ami az új technológiai paradigma konfigurációját kitünteti, az a rekonfiguráció képessége – döntő vonás ez állandó változás és szervezeti cseppfolyósság által jellemzett társadalmunkban. [...] a rugalmasság fölszabadó erő lehetne, de elnyomó tendencia is, ha mindig a hatalmon lévők a szabályok újraírói.” Castells végül G. J. Mulganra hivatkozik (*Communication and Control*, 1991): „A hálózatokat nemcsak azért hozzák létre, hogy általuk kommunikáljanak, hanem azért is, hogy helyzetbe kerüljenek, hogy kiközösítsenek [to outcommunicate].” Vö. még Castells 1996: 469: „A hálózatok alkotják az új társadalmi morfológiát, s a hálózatképező logika terjedése lényegesen módosítja a termelés, tapasztalat, hatalom és kultúra működését és kihatásait. [...] az áramlások hatalma fölébe kerül a hatalom áramlásainak.”

szembeállítja az áramlásokat és hálózatokat egyfelől, s a helyhez kötött munkát másfelől;²⁵ az 1. kötet 6. fejezetében pedig kísérletet tesz az „áramlások tere” fogalom átfogó elemzésére.²⁶ Az elemzés – mely tobzódik az ilyen megfogalmazásokban: „a tér kikristályosodott idő”, „az áramlások tere nem más, mint ama osztott idejű [*time-sharing*] társadalmi gyakorlatok anyagi szerveződési formája, amelyek áramlásokon át működnek”, „az áramlások tere nem hely nélküli, szerkezeti logikája azonban az” (Castells 1996: 411. skk.) – aligha mondható sikeresnek.

A hálózat eszméje az *Információs korban* jelentősen kibővül. Így Castells bevezeti a *hálózatvállalat* (*network enterprise*) fogalmát;²⁷ összefoglalóan jellemzi a hálózatársadalmat (*network society*);²⁸ utal az *európai régiók hálózatára*,²⁹ és megalkotja a *hálózatállam* jelen könyvismertetésben már hivatkozott kifejezését.³⁰ A hálózatállam eszméje központi szere-

25 Pl.: „Míg a tőke szabadon áramlik a globális pénzügyi hálózatokban, a munkaerőt belátható ideig még erősen korlátozzák intézmények, kultúra, államhatárok, rendőrség s az idegengyűlölet. [...] A munkaerő legnagyobb része nem a hálózatban áramlik, hanem függővé válik a hálózat más szeleteinek funkciójától, evolúciójától és viselkedésétől. A globális hálózatok áramköreiben szakadatlanul mozgó cégek befolyása alatt kialakul a munkaerő egyfajta hierarchikus, szegmentált, kölcsönös függősége” (Castells 1996: 232, 235).

26 A 6. fejezet a „Space of Flows” címet viseli, benne a két utolsó alfejezet pedig a „The Social Theory of Space and the Theory of the Space of Flows” és a „Space of Flows and Space of Places” címet.

27 Ahogyan fogalmaz: „A fő váltás a vertikális bürokráciáktól a horizontális társaság felé történő elmozdulásként jellemezhető. [...] Ahhoz, hogy a hálózati rugalmasság előnyeit internalizálni tudja, a társaságnak magának is hálózattá kellett válnia, s belső szerkezetének minden elemét dinamizálni kellett: lényegében ez a jelentése a »horizontális társaság« modellnek, melynek keretén belül gyakran sor kerül az egyes egységek decentralizálására s azok önállóságának növelésére... [...] a hálózat által megvalósított üzleti projekt lesz a tényleges működő egység, nem pedig egyes társaságok vagy társaságok formális csoportosításai. [...] A »horizontális társaság« önprogramozott, önrányító egységek decentralizációra, részvétellel és együttműködésre alapozott dinamikus és stratégiaileg tervezett hálózata.” Amihez Castells még hozzáteszi: „az együttműködés és a hálózatképzés kínálja az egyedüli lehetőséget a költségek és kockázatok megosztására, valamint lépéstartásra az állandóan megújuló információval. A hálózatok ugyanakkor kapuörök is. A hálózatokon belül szakadatlanul új lehetőségek hozhatnak létre. A hálózatokon kívül egyre nehezebb a túlélés. A gyors technológiai változások körülményeinek közepette immár a hálózatok, nem pedig a cégek a tényleges működő egységek” (Castells 1996: 164–171). Egy másik fontos megfogalmazás: „A történelem során első ízben a gazdasági szerveződés alapvető egysége nem valamiféle alany, akár egyedi (mint a vállalkozó vagy a vállalkozói család), akár kollektív (mint a tőkés osztály, a társaság, az állam). [...] a hálózat az egység – a hálózat, melyet szubjektumok és szervezetek sokasága-sokfélesége alkot, s mely állandóan módosul a környezethez és a piaci struktúrákhoz alkalmazkodva” (Castells 1996: 198).

28 Pl.: „az információs kor új társadalomszerkezetét *hálózatársadalomnak* nevezem, mivel a termelés, hatalom és tapasztalat hálózataiból épül fel... [...] A társadalom nem minden dimenziója és intézménye követi a hálózat-társadalom logikáját, miként az ipari társadalmak is hosszú időn át magukban foglalták az emberi létezés számos preindusztriális formáját. Azonban az információs kor minden társadalmát áthatja, más-más intenzitással, a korábbi társadalmi formákat elnyelő és alávető, dinamikus expanziójú hálózatársadalom átfogó logikája” (Castells 1998: 350).

29 Lásd pl.: „annak folytán, hogy a gazdasági tevékenységek egyre nemzetközibbé váltak Európa-szerte, a régiók inkább függenek az ilyen tevékenységektől. Ennek megfelelően a régiók, kormányaiktól és üzleti elitjüktől indíttatva, a globális gazdaságban versenyképességet elérendő átstrukturálták önmagukat, és együttműködési hálózatokat hoztak létre a regionális intézmények között, valamint a régió-beágyazottságú társaságok között. Vagyis a régiók és a helyek-helységek nem tűntek el, hanem integrálódtak azokba a nemzetközi hálózatokba, amelyek legdinamikusabb szektorait kapcsolják össze” (Castells 1996: 381).

30 Lásd pl.: „az állam új formája, melyet az európai intézmények testesítenek meg: a *hálózatállam*. Ezt az államot az *autoritásnak* (azaz, végső soron, a *legitimált erőszak alkalmazásának*) *egyfajta hálózat mentén történő megosztása jellemzi*. A hálózatnak, definíció szerint, csomópontjai vannak – nincsen középpontja. A csomópontok

pet játszik a könyvben, kivált két specifikus vonatkozásban: egyfelől a *nemzetállam csökkenő jelentőségének* fogalmával,³¹ másfelől a *helyi állam* fogalmával kapcsolatban. Az utóbbi fogalom, mint korábban láttuk, már az *Informational City*-ben fölmerült; most kifejezetten előtérbe kerül, dominálva a lokalizmust elemző gondolatmeneteket. Castells a lokális–globális dialektika több aspektusát is taglalja. Így például a média egyidejű globalizációját és lokalizációját.³² Amire azonban igazán összpontosít, az a *helyi kormányzatok* lehetséges vagy kívánatos funkciója a globalizált világban. „A kormányzat relokalizációja – írja – kínálja a politika relegitimációjának legközvetlenebb útját” (Castells 1997: 272). Az *Informational City* és az *Age of Information* közötti elmozdulások listájából az egyik legfölbűnbőbb és legsokatmondóbb: a helyi közösségi mozgalmak eszméjének fölváltása a helyi kormányzat politikájának eszméjével. Ezen elmozdulást illetően Castells nem is beszélhetne világosabban. Állítások sorát fogalmazza meg. Először a lokalitásról magáról, a második kötet „Területi identitások: a helyi közösség” című alfejezetében, ahol „a tér és kultúra közötti rendszeres kovariáció leegyszerűsítő fogalmát” bírálja. Ahogyan írja:

Nem gondolom pontatlannak azt mondani, hogy a helyi környezetek, önmagukban, nem gerjesztenek sajátos viselkedésmintát vagy akár jellegzetes identitást. Ami mellett viszont a kommunalista szerzők érvelnek, s ami megegyezik a magam kultúrák közötti megfigyelésével: az emberek ellenállnak az individualizáció és társadalmi atomizáció folyamatának, s hajlanak arra, hogy közösségi szervezetekbe csoportosuljanak, amelyek idővel az odatartozás érzését

(30. fejelet.) különböző méretűek lehetnek, és a hálózatban aszimmetrikus viszonylatokban kapcsolódhatnak egymáshoz, vagyis a hálózatállam nem zárja ki a tagjai közötti politikai egyenlőtlenséget. [...] Ezzel együtt is, tekintet nélkül ... az aszimmetriákra, az európai hálózatállam különböző csomópontjai kölcsönös függőségi viszonyban állnak egymással, úgyhogy egyetlen csomópont sem veheti semmibe a többieket – még a leghatalmasabb sem a legkisebbet – a döntéshozó folyamatban. Ha bizonyos politikai csomópontok így tesznek, az egész rendszer megkérdőjeleződik. Ebben áll a különbség a politikai hálózat és a központtal bíró politikai struktúra között. – A rendelkezésre álló bizonyítékok csakúgy, mint a politikaelmélet közelmúltbeli vitái azt látszanak sugallni, hogy a hálózatállam, a maga geometriailag változékony szuverenitásával, a politikai rendszerek válasza a globalizáció kihívásaira. S alighanem mindmáig az Európai Unió a legvilágosabb megnyilvánulása ezen keletkezésben lévő, az információk korra valószínűleg jellemző államformának” (Castells 1998: 332).

31 Ahogyan Castells írja: „a nemzetközi intézményeknek és nemzetek feletti konzorciumoknak a világpolitikai stratégiákban játszott növekvő szerepét ... nem lehet úgy tekinteni, mintha az egyenlő volna a nemzetállam pusztulásával. Ám a nemzetállamoknak nagy árat kell fizetniük azért, hogy az államok hálózatának szegmentumaként valamiképpen fennmaradhassanak: egyre elhanyagolhatóbbak, legitimitásuk egyre bizonytalanabb, hatalmuk, végső soron, egyre csekélyebb” (Castells 1997: 269). Később a kötetben így fogalmaz: „ami most kialakulni látszik, ... az a nemzetállamoknak mint központoknak megszűnése a mai világ politikai színterét jellemző megszott szuverenitás viszonyai közepette. [...] a nemzetállamok ... egyre inkább ... a hatalom tágabb hálózatának csomópontjai lesznek. [...] Az állam elméletének helyébe ... a hatalom elmélete lép” (Castells 1997: 304, 306).

32 Lásd pl.: „Az új kommunikációs technológiáknak köszönhetően ... a média globalizációjával párhuzamosan számos országban a helyi média, különösen a rádió és a kábeltelevízió rendkívüli növekedését figyelhetjük meg. Ezen – gyakran közös programokat is sugárzó – helyi médiumok legtöbbje szoros kapcsolatokat létesített meghatározott, széles közönségrétegekkel, kikerülvén a tömegmédia standardizált műsorait. Ily módon megszabadulnak az ellenőrzés ama hagyományos (közvetlen vagy közvetett) csatornáitól, amelyeket a nemzetállamok hoztak létre a televíziós hálózatokkal és a főbb újságokkal szemben. A rugalmas kommunikációs technológiákat alkalmazó helyi és regionális média növekvő politikai autonómiája a közfelfogás formálásában ugyanolyan fontos trend, mint a média globalizációja.” S ehhez még hozzáteszi: „A számítógép közvetítette kommunikáció úgyszintén megsza- badul a nemzetállam ellenőrzésétől, a területenkívüliséget élvező kommunikáció új korszakát vezetve be – a legtöbb kormány elborzadva tekint a jövőbe” (Castells 1997: 257–258).

keltik, végül pedig, sok esetben, közösségi, kulturális identitást hoznak létre. Hipotézisem szerint ahhoz, hogy ez megtörténjék, társadalmi mozgósítás szükséges. Vagyis az embereknek városi mozgalmakban (nem egészen forradalmiakban) kell részt venniük, miáltal közös érdekeket fedeznek föl és védelmeznek, így vagy úgy osztoznak egymás életében, s új jelentés keletkezhet (Castells 1997: 60).

Másodszor arról, hogy a városi mozgalmak, amelyek az 1970-es és 1980-as években önálló lendülettel bírtak,³³ tapasztalata szerint hogyan olvadtak össze az intézményes politikával:

sok esetben a városi mozgalmak – közbeszédük, szereplőik, szervezeteik – integráltattak a helyi kormányzat szerkezetébe és gyakorlatába, közvetlenül vagy közvetve, a polgári részvétel sokrétű rendszerén és a közösségi fejlesztéseken keresztül. Ez a trend, miközben a városi mozgalmakat mint az alternatív társadalmi változás forrásait valójában likvidálta, számottevően megerősítette a helyi kormányzatokat, s felmutatta a helyi államnak mint a politikai ellenőrzés és társadalmi jelentés rekonstruálása jelentős példájának-terepének lehetőségét (Castells 1997: 62).

Harmadszor oda érvel, hogy az elektronikus hálózatképzés közegeben a közvetlen polgári részvétel valójában veszélyezteteti, nem pedig segíti a demokráciát. Castells itt az utópiát³⁴ a realitással³⁵ állítja szembe. A valóságos világban, ahogyan most látja, kibékíthetetlen ellentmondás van a hálózatképzés logikája és a közösségi ellenállás érzülete között.³⁶ S ar-

33 „A városi mozgalmak – írja Castells – döntő, kritikus forrásaivá váltak a kapitalizmus, állami dirigizmus és informacionalizmus egyoldalú logikájával szembeni ellenállásnak. Hiszen a proaktív mozgalmak és a politika (úgy mint a szakszervezeti mozgalom s a politikai pártok) képtelensége arra, hogy a gazdasági kizsákmányolással, kulturális dominanciával és politikai elnyomással szembeszálljanak, az embereknek csak két választást hagyott: vagy megadják magukat, vagy pedig helységük-hovatartozásuk – lokalitásuk – mint az önmeghatározás és autonóm szerveződés legközvetlenebb forrása alapján védekeznek. Így keletkezett az egyre inkább helyi politika paradoxona az egyre inkább globális folyamatok strukturálta világban” (Castells 1997: 61).

34 „A világ számos társadalmában – írja – a helyi demokrácia virágozni látszik, legalábbis az országos szintű politikai demokráciával összehasonlítva. Ez kiváltképpen igaz, amikor a regionális és helyi kormányzatok együttműködnek, s amikor hatókörüket kiterjesztik a lakóhelyi decentralizációra s a polgári részvételre. Amikor az elektronikus eszközök (számítógép közvetítette kommunikáció vagy helyi rádió- és televízióállomások) a polgári részvétel és véleménynyilvánítás többlet lehetőségével szolgálnak ..., az új technológiák hozzájárulnak a helyi kormányzásban való fokozott közreműködéshez. A helyi önkormányzatok tapasztalatai ... azt mutatják: a politikai képviselőket láncszemei újjáépíthetők úgy, hogy az emberek a gazdasági globalizáció és politikai kiszámíthatatlanság kihívásaival közösen nézzenek szembe... Amennyiben a nemzetállam fragmentálódását fokozza, ennek a lokalizmusnak nyilvánvaló korlátai vannak. Mégis – szigorúan megfigyelőként szólva –, az 1990-es évek derekán a demokrácia legitimálásának legerőteljesebb irányzatai világszerte a helyi szinteken mutatkoznak” (Castells 1997: 350).

35 Mint fogalmaz: „az elektronikus kommunikáció esélyt kínál arra, hogy erősödjék a politikai részvétel és a polgárok közötti horizontális kommunikáció. [...] a polgárok megtehetnék, és meg is teszik, hogy a maguk saját politikai és ideológiai együttállásait alakítsák ki, megkerülve a berendezkedett politikai struktúrákat, s rugalmas, alkalmazkodóképes politikai mezőt alkotva. Ugyanakkor az elektronikus demokrácia kilátásaival szemben komoly fenntartások fogalmazhatók meg... Ha a demokratikus politizálásnak ez a formája a viták fontos eszközévé válik, úgy kétségkívül valamiféle »athéni demokráciát« intézményesítené mind nemzeti, mind nemzetközi szinten. Azaz miközben néhány országban és városban egy viszonylag kisszámú, művelt és tehetős elit az információ és politikai részvétel rendkívül hatásos eszközehez jutna, állampolgári szerepében ténylegesen megerősödve, azonközben a világ és az adott ország műveletlen, kikapcsolt tömegei az új demokratikus mag kirekesztettjei maradnának, hasonlóan a rabszolgákhoz és barbárokhoz a klasszikus görög demokrácia hajnalán” (Castells 1997: 350. sk.).

36 Ez az ellentmondás látványos nyomokat hagy Castells saját szövegén is. Így ír például: „Az ellenállás kommunái terüket és helyeiket védelmezik az áramlások terének ama hely nélküli logikájával szemben, amely az

ra kényszerül, hogy az előbbi mellé álljon, hiszen – ez egy másik fő elmozdulás az *Informational City*hez képest – úgy érzékeli, hogy a hálózott világ átfogó viszonyai közepette a bázismozgalmak óhatatlanul fundamentalista vonásokat öltenek. A kirekesztettek maguk nem tudják kieszközölni, csakis az állam s kiváltképpen a hálózott helyi állam képes elérni, hogy a kirekesztettek sorsa megváltozzék. Mint írja:

az identitások, nemzetek és államok közötti jelenlegi haláltánc nyomán az egyik oldalon ott vannak a történetileg kiüresedett, a hatalom globális áramlásainak nyílt tengerén sodródó nemzetállamok; a másik oldalon a fundamentális identitások, beásva közösségeikben vagy az ostromlott nemzetállam megalkuvásmentes elfoglalására mozgósítva; közöttük a helyi állam transznacionális hálózatokon navigálva és helyi polgári társadalmakat integrálva törekszik a legitimitás és működőképesség újjáépítésére (Castells 1997: 276).³⁷

Castellsnek nincsenek szélsőséges nézetei a nemzetállam jelen és jövőbeli szerepét illetően. „Leegyszerűsítő változatában – írja – a globalizáció tétele szem elől téveszti a nemzetállam szívósságát s a kormányzat szerepét az új gazdaság szerkezetének és dinamikájának befolyásolásában... Bizonyítékok mutatják, hogy a kormányzati szabályozások és stratégiák hatással vannak a globális gazdaság nemzetközi határaitra és struktúrájára” (Castells 1996: 97. sk.).³⁸ A mai világgazdaságban, hangsúlyozza Castells, a versenyképesség nagymértékben függ „a nemzeti és nemzetek feletti intézmények politikai képességétől arra, hogy a joghatóságuk alatt álló országok vagy körzetek növekedési stratégiáját irányítsák”, a globális piacon versenylőnyöket teremtve ama cégek számára, „amelyekről úgy gondolják, hogy munkahelyeket és jövedelmet gerjesztve a területükön élő lakosság érdekeit szolgálják” (Castells 1996: 105).

Castells a „fejlődési állam” (*the developmental state*) fogalmát adoptálja és adaptálja:

Valamely államot fejlődésinek nevezek, ha legitimációs elveként a fejlődés támogatására és fenntartására irányuló képességét tudja fölmutatni, ahol fejlődésen a gazdasági növekedés állandó magas rátájának s a gazdasági rendszer strukturális átalakulásának ötvözése értendő, mind belföldön, mind a nemzetközi gazdaság viszonyában (Castells 1996: 182).

Ahogy fogalmaz, „az államok társadalmaknak, nem pedig gazdaságoknak kifejeződés-

(36. folyt.) információs korban a társadalmi uralmat jellemzi. Történeti emlékezetüket követelik, és/vagy értékeik állandóságát igénylik a történelemnek az időtlen időben való föloldódásával s a kérészetlenség a valóságos virtualitásban folyó ünneplésével szemben. Így az információs technológiát az emberek közötti horizontális kommunikációra és közösségi imádságra használják, miközben elvetik a technológia új bálványimádását, s az önszabályozó számítógép-hálózatok dekonstruáló logikájával szemben transzcendens értékeket őriznek” (Castells 1997: 358).

37 Egy korábbi Castells-megfogalmazás: „Megfigyelhető a kirekesztőket kirekesztő logika, az érték- és jelentéskritériumok újradefiniálása egy olyan világban, amelyben beszűkül a számítógép-analfabéták, a nem fogyasztó csoportok és kommunikációval rosszul ellátott tartományok tere” (Castells 1996: 25). És, leltárt készítve a könyv vége felé: „egy új világ, a negyedik világ jött létre, melyet a társadalmi kirekesztés bolygószerte meglévő sokszoros fekete lyukai alkotnak. [...] hajléktalan, bebörtönzött, prostituált, kriminalizált, brutalizált, stigmatizált, beteg és írástudatlan személyek milliói lakják. Bizonyos körzetekben ők a többség, másutt a kisebbség... De számuk mindenhol növekszik, s egyre láthatóbbá lesznek, ahogy az információs kapitalizmus – valamint a jóléti állam összeomlása – ...a társadalmi kirekesztést erősíti” (Castells 1998: 164. sk.).

38 Mint Castells fogalmaz, „pontosan a nemzetközi gazdaság kölcsönös függőségei és nyitottsága miatt kell az államoknak választópolgáiraik gazdasági jóléte érdekében fejlesztési stratégiák támogatásába bocsátkozniok” (Castells 1996: 90).

sei” (Castells 1996: 102). A fejlődési állam „társadalmi projektet” (*societal project*) hajt végre; s Castells kivált a délkelet-ázsiai államokra és különösen Japánra mutat, ahol „ezen társadalmi projekt történelmi kifejeződése ... a nemzeti identitás és a nemzeti kultúra igénylésének formáját öltötte, a nemzetet – ezúttal a gazdasági versenyképesség és társadalmi-gazdasági fölemelkedés révén – a világban szerepet játszó hatalommá építve vagy újjáépítve” (Castells 1996: 82).³⁹ Mindazonáltal, a kelet-ázsiai paradigmának s a nemzetállami szerep világszerte megkérdőjelezetlen voltának dacára, Castells mégis úgy látja, hogy ama szerep éppenséggel változóban van. Ahogyan írja:

Az állampolgárság tartományát, szabályait és tárgyát definiáló nemzetállam szuverenitásának tetemes részét elvesztette – a globális áramlások dinamikája, valamint a gazdagság, információ és hatalom szervezetek közötti hálózatai aláásták azt. Legitimációs válságának szempontjából különösen kritikus az állam képtelensége arra, hogy jóléti állami elkötelezettségeinek eleget tegyen: ennek oka pedig a termelés és fogyasztás integrálódása a kölcsönös függőségek globális rendszerében, s a tőkés restrukturálódás kapcsolódó folyamata (Castells 1997: 342).

A kortárs társadalomelmélet lényegi kapcsolatot tételez egyfelől a nemzetállamok és másfelől a *nacionalizmus* között. Az a megfigyelés ekkor, miszerint a nemzetállamok, végső soron, veszítenek jelentőségükből, kiáltó ellentmondásban van annak érzékelésével, hogy a nacionalizmus ma, láthatólag, erősödőben van. Ettől az ellentmondástól kétféleképpen szabadulhatunk meg. Állíthatjuk, hogy a most tapasztalt kérdéses jelenségek nem is nacionalizmusok, hanem etnikai vagy törzsi kitérések, amelyeket éppen azok a körülmények éltetnek – globalizáció, posztmodernitás, írásbeliség-utániség –, amelyek között a nacionalizmusnak immár nincs értelme. Avagy mondhatjuk, hogy ami a nacionalizmust illeti, a kortárs társadalomelmélet egyszerűen téved. Castells ezt az utat választja. Mint írja:

A globalizáció kora egyszersmind a nacionalista föltámadás kora is, mely mind a berendezkedett nemzetállamokkal szembeni kihívásban, mind az identitásnak a – mindig az idegennel szemben megvallott – nemzetiség alapján, széles körben megnyilvánuló (re)konstrukciójában kifejeződik. Ez a történeti trend némely megfigyelőt meglepett azok után, hogy a nacionalizmus egyszerre három halálok folytán is holtta nyilvánított: a gazdaság globalizációja és a politikai intézmények nemzetköziesedése; a nagymértékben közös kultúra univerzalizmusa, melyet az elektronikus média, művelődés, írásbeliség, urbanizáció és modernizáció terjeszt, s a nemzet fogalmát magát megtámadó tudományos kétely... (Castells 1997: 27).

A Castells által különösen bírált elméleti álláspontokat Benedict Anderson, Ernest Gellner és Eric Hobsbawm képviselik.⁴⁰ Saját álláspontját Castells a következőképpen foglalja össze:

39 A kelet-ázsiai országok Castells kedvenc példái, ha annak bemutatásáról van szó, hogy lehetséges gazdasági virágzás szigorú állami szabályozás mellett is. A „Kultúra, szervezetek és intézmények: ázsiai üzleti hálózatok és a fejlődési állam” c. alfejezet, az első kötetben, lényűgöző empirikus részleteket és érdekes általánosításokat kínál. Az utóbbiak persze alighanem meggyőzőbbek voltak 1996-ban, mint jelen recenzio írásának idején – 1998 késő őszén –, amikor Kelet-Ázsia mély recesszióban van.

40 Ahogyan Castells fogalmaz: Anderson, akinek számára a nemzetek „képzelt közösségek”, „az anti-nacionalista elmélet enyhe változatát” képviseli. Gellnernek tulajdonítja az „erőtéljes megfogalmazást”, mely szerint a nemzetek „önkényes történeti találmányok” (Castells 1997: 27). Ez persze durva meghamisítása Gellner álláspontjának. Gellner pontosan ellenkező véleményen volt. Mint írta: „Holt nyelvek újraéleszthetők, hagyományok föltálálhatóak, teljesen fiktív őseredetű érintetlenségek helyreállíthatók. Ám a nacionalista szenvedélynek ez a

négy fő analitikus pont hangsúlyozandó, amikor a mai nacionalizmust a nacionalizmusról szóló társadalomelméletek összefüggésében tárgyaljuk. Először, a kortárs nacionalizmus törekedhet is meg nem is valamely szuverén nemzetállam fölépítésére, vagyis a nemzetek, történetileg és analitikusan, az államtól független entitások. Másodszer, a nemzetek és nemzetállamok történetileg nem korlátozhatók a modern nemzetállamra, amint az a francia forradalmat követő kétszáz évben Európában kialakult. [...] Harmadszor, a nacionalizmus nem szükségképpen elit jelenség, sőt, ténylegesen, a nacionalizmus manapság gyakran reakciót jelent a globális elitekkel szemben. [...] – Negyedszer, mivel a mai nacionalizmus inkább reaktív, mint proaktív, tendenciájában inkább kulturális, mint politikai, s így inkább a már intézményesített kultúra védelmére, mint valamely állam építésére vagy védelmére irányul. Amikor új politikai intézmények alkotnak vagy újraalkotnak, azok inkább identitások védelmi árcai, nem pedig a politikai szuverenitás indítóállásai (Castells 1997: 30. sk.).

Castells tehát úgy tartja, hogy a nacionalizmus nem – vagy nem jellegzetesen – modern jelenség. Úgy gondolja, hogy premodern és posztmodern nacionalizmusok és nemzetek is vannak. Az előbbieket létezését ugyanakkor sehol sem bizonyítja.⁴¹ Ami pedig az utóbbiakat illeti, hangsúlyozza, hogy „amennyiben a nemzeteket és nacionalizmusokat kizárólag a nemzetállamok építésének folyamatára szűkítjük, nem fogjuk tudni megmagyarázni, miképpen ívelhet fölfelé a posztmodern nacionalizmus, miközben ugyanakkor a modern állam hanyatlik” (Castells 1997: 31). Ama eszme – megítélésem szerint helyénvaló eszme – , amelyre Castells valójában összpontosít: a hálózott helyi állam eszméje. Látja, hogy korunk szecesszionista mozgalmi ténylegesen helyi államokat hoznak létre; s érezni látszik, hogy ezen mozgalmak legalábbis valamelyest tiszteletreméltóbbaknak tűnnek fel, ha a „nacionalizmus” megjelölést alkalmazzuk rájuk. Mint írja:

Ezen a mostani századfordulón a nacionalizmusok robbanása – amikor is némelyikük lebontja a multinacionális államokat, mások soknemzetiségű entitásokat építenek – nem kapcsolódik klasszikus, szuverén, modern államok formálódásához. Inkább úgy tűnik, hogy a nacionalizmus

(40. fejelet.) kulturálisan kreatív, fantáziadús, kifejezetten találmányos aspektusa senkit se vezessen ahhoz a téves következtetéshez, hogy a nacionalizmus esetleges, művi, ideologikus találmány, amely akár be sem következett volna, ha ama átkozott, fontoskodó európai gondolkodók ... nem kotyvasztották volna össze és nem fecskendezték volna be, baljós módon, egyébként életképes politikai közösségek vérkeringésébe. A kulturális cafatok és foltok, amelyeket a nacionalizmus fölhasznál, gyakran önkényes történeti találmányok. Bármely másik cafat vagy folt éppoly alkalmas lett volna. Ebből azonban semmiképpen sem következik, hogy magának a nacionalizmusnak az elve ... maga a legcsekélyebb mértékben esetleges és véletlenszerű volna” (Gellner 1983: 56). Később Gellner hozzáteszi: „A föltételek, amelyek mellett a nacionalizmus válik a politikai lojalitás természetes formájává, két állításban foglalhatók össze: (1) minden ember írónak művelt *fevery man is a clerk*. (Az általános írástudás elismert érvényes norma.) (2) Az írónak művelt munkaerő horizontálisan nem mobilis, közönségesen nem képes egyik nyelveterrületről a másikra átköltözni; a munkahelyek általában csak olyan írónak művelt munkaerő számára elérhetőek, akik valamely meghatározott művelődési üzem termékei, valamely meghatározott kifejezési közeg használói. [...] Az emberek általában nem érzelmi vagy szentimentális okokból válnak nacionalistává..., hanem valódi, objektív, gyakorlati szükségszerűségek folytán” (Gellner 1983: 160). Castells újra csak eltorzítja a kérdéses álláspontokat, amikor azt írja, hogy Gellner és Hobsbawm szerint a „nacionalista mozgalmak, mint bizonyos elitek érdekeinek racionalizálói, föltalálnak valamely nemzeti identitást, melyet – amennyiben sikeres – a nemzetállam őriz, majd propaganda terjeszt annak alattvalói körében, egészen odáig, hogy az állampolgárok végül készek lesznek nemzetükért akár meghalni is” (Castells 1997: 28).

41 A második kötet Katalóniáról szóló alfejezetet tartalmaz. Castells itt fölidézi, hogy *Catalunya* mint politikai entitás ezeréves történetre tekint vissza; ám távolról sem mutatja meg, hogy ez a politikai entitás a premodern időkben valamiféle *nemzet* lett volna.

az egyik fő erő a kváziállamok – osztott szuverenitású politikai entitások – kialakulása mögött... Azok a központosított nemzetállamok, amelyek ellenállnak a kváziállamiságot mint új történelmi realitást kereső nacionalista mozgalmak trendjének, ... áldozatául eshetnek a nemzetet az államhoz kötő ezen végzetes tévedésnek... (Castells 1997: 32).⁴²

S újra:

Két jelenség ... látszik jellemezni a jelen történelmi szakaszt: először, ama soknemzetiségű államok dezintegrációja, amelyek megpróbálnak teljesen szuverének maradni vagy tagadni nemzeti alkotórészeik sokféleségét. [...] Az eredmény: *kvázinemzetállamok* kialakulása. [...] Másodszor megfigyelhető olyan nemzetek fejlődése, amelyek megállnak az államiság küszöbén, ám szülőállamukat arra kényszerítik, hogy szuverenitásukat adaptálják s abból leadjanak (Castells 1997: 51. sk.).

Castells elborzad a fundamentalizmus előretörése fölött, felismeri, hogy a mai úgynevezett nacionalizmusok éppenséggel fundamentalista vonásokat mutatnak, ám mégis funkcióit tulajdonít nekik, sőt, megértést mutat irányukban:

Ha a nacionalizmus, leggyakrabban, reakció az önálló identitás fenyegetésével szemben, akkor a modernizáció ideológiája és a globális média hatalma által kulturális homogenizációra ítélt világban a nyelv mint a kultúra közvetlen kifejezése a kulturális ellenállás lövészárkává lesz, az öngazgatás utolsó bástyájává, az azonosítható jelentés mentsvárává. Így, végső soron, egyáltalán nem úgy tűnik, mintha a nemzetek a hatalmi apparátusok szolgálatára konstruált „képzelt közösségek” volnának (Castells 1997: 52).

Castells nemzetekkel és nacionalizmusokkal foglalkozó elemzése olyan – alapvető – témát járnak körül, amely nem volt jelen korábbi munkájában. Ezek az elemzések határozottan nem marxianusok. Az *Információs kor* vége felé, szinte az utolsó oldalon, ezt a mondatot olvashatjuk: „A huszadik században a filozófusok megpróbálták megváltoztatni a világot. A huszonegyedik században itt az ideje, hogy másképp értelmezzék.” Ez persze Marx tizenegyedik Feuerbach-tézisének megfordítása. Hideglelős megfordítás, mely Castellsnek nem kevés álmatlan éjszakát okozhatott; olvasóira pedig, végső következményeiben, tetemes – és gyakran fölösleges – terheket rótt.

Hivatkozott irodalom

Carnoy, Martin, Manuel Castells, Stephen S. Cohen és Fernando Henrique Cardoso (1993): *The New Global Economy in the Information Age: Reflections on Our Changing World*. University Park, PA: The Pennsylvania State University Press.

42 Mindennek ára van azonban. Ahhoz, hogy a vázolt álláspontot valóban védelmezhesse, Castellsnek meg kell magyaráznia: valójában *mi* is a nemzet? A magyarázat kiábrándító. „A nemzeteket, összhangban a fenti érvekkel és elemzésekkel – írja –, *kulturális kommunákként* határozom meg, amelyek a történelmen s politikai projekteken osztozó emberek elméjében és kollektív emlékezetében konstruáltak. Mennyi történelemben kell osztozni ahhoz, hogy egy adott kollektivitás nemzeté váljék? Ez kontextustól és korszaktól függ, mint ahogyan változóak az alkotórészek is, amelyek ilyen kommunák kialakulása irányában hatnak” (Castells 1997: 51).

- Castells, Manuel (1983a): Crisis, Planning, and the Quality of Life: Managing the New Historical Relationships between Space and Society. In *Society and Space*, 1: 3–21.
- Castells, Manuel (1983b): *The City and the Grassroots: A Cross-Cultural Theory of Urban Social Movements*. London: Edward Arnold.
- Castells, Manuel (szerk.) (1985a): *High Technology, Space, and Society*. Beverly Hills, CA: Sage.
- Castells, Manuel (1985b): High Technology, Economic Restructuring, and the Urban-Regional Process in the United States. In *High Technology, Space, and Society*. Manuel Castells szerk. Beverly Hills, CA: Sage.
- Castells, Manuel (1989): *The Informational City: Information Technology, Economic Restructuring, and the Urban-Regional Process*. Oxford: Basil Blackwell.
- Castells, Manuel (1996): *The Information Age – Economy, Society and Culture*. 1. kötet: *The Rise of the Network Society*, xvii + 556 o. Oxford: Blackwell Publishers.
- Castells, Manuel (1997): *The Information Age – Economy, Society and Culture*. 2. kötet: *The Power of Identity*, xv + 461 o. Oxford: Blackwell Publishers.
- Castells, Manuel (1998): *The Information Age – Economy, Society and Culture*. 3. kötet: *End of Millennium*, xiv + 418 o. Oxford: Blackwell Publishers.
- Gellner, Ernest (1983): *Nations and Nationalism*. Ithaca: Cornell University Press.
- Martin, James (1981): *Telematic Society: A Challenge for Tomorrow*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Massey, Doreen és P. Jess (szerk.) (1995): *A Place in the World? Culture, Places and Globalization*. Oxford: Oxford University Press.
- Meier, Richard (1962): *A Communication Theory of Urban Growth*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Mlinar, Zdravko (szerk.) (1992): *Globalization and Territorial Identities*. Aldershot: Avebury.
- Nicol, Lionel (1985): Communications Technology: Economic and Spatial Impacts. In *High Technology, Space, and Society*. Manuel Castells szerk. Beverly Hills, CA: Sage.
- Ruggie, John Gerard (1993): Territoriality and Beyond: Problematising Modernity in International Relations. In *International Organization*, (47)1.
- Saxenian, AnnaLee (1985): Silicon Valley and Route 128: Regional Prototypes or Historic Exceptions? In *High Technology, Space, and Society*. Manuel Castells szerk. Beverly Hills, CA: Sage.